

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTİYANO

Ang Una at Ikalawang Sulat sa mga Taga-Tesalonica

1 & 2 Thessalonians

H. A. Ironside

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *1 & 2 Thessalonians*, ni H. A. Ironside.

Orihinal na edisyon: © 1997 by Loizeaux Brothers, Inc., Neptune, New Jersey. First Edition, 1947; Revised Edition, 1997. Introductory Notes from Gaebelin's Concise Commentary on the Whole Bible © 1970, 1985 by Loizeaux Brothers, Inc..

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Mga Panimulang Tala ni Arno C. Gaebelein

Ang Pagdalaw ni Pablo sa Tesalonica

Ang Tesalonica, na nasa hilagang bahagi ng Dagat Aegean, ay isang malaki, mayaman, at maimpluwensiyang lungsod sa lalawigang Romano ng Macedonia. Dahil sa malawak na kalakalan doon, maraming Judio ang nanirahan sa lungsod, at may masiglang sinagoga roon.

Ang pagdalaw ni apostol Pablo ay nakatala sa Mga Gawa 17. Mukhang ang pag-uusig ang nagpabilis ng kanyang pag-alis sa Filipos—“[Kami] ay inalipusta... sa Filipos” (1 Tesalonica 2:2). Mula roon, sina Pablo, Silas (Silvano), at Timoteo ay naglakbay sa kilalang malapad na daan na Via Egnatia papuntang Tesalonica.

Pagdating nila, ginawa ni Pablo ang dati na niyang kaugalian at pumunta sa sinagoga. Sinasabi sa Mga Gawa 17:2 na siya ay “pumasok sa kanila, at sa loob ng tatlong araw ng sabbath ay nakipagkatwiran sa kanila mula sa mga [Lumang Tipan na] kasulatan.” Hindi muna binanggit ni Pablo ang pangalan ng Panginoong Jesus; ipinakita muna niya na ang ipinangakong Mesiyas (ang Cristo) ay kailangang maghirap muna at saka bumangon mula sa mga patay. Pagkatapos ay buong tapang na sinabi ng apostol, “Ang Jesus na ito, na aking ipinangangaral sa inyo, ay siyang Cristo” (17:3). Itinuro rin ni Pablo na muling darating si Cristo.

Dahil sa kanyang pagpapatotoo, agad na may natipong iglesya (Mga Gawa 17:4). May ilang Judio na tumanggap kay Cristo, pero ang iglesya ay binubuo karamihan ng mga “Griegong

masipag sa kabanalan.” “Hindi kakaunti” ring mga babaing may mataas na katayuan ang sumampalataya. Na karamihan sa mga nanampalataya ay mga Hentil ay makikita rin sa sinabi sa 1 Tesalonica 1:9 na sila ay “nagbalik sa Diyos mula sa mga diyus-diyosan.”

1 Tesalonica

Ang Unang Tesalonica ang kauna-unahang Sulat na isinulat ni Pablo. Kahit ang pinakamatitinding kritiko ay umaaming tunay na sulat ito. Si Irenaeus (mga a.d. 140) ay nagpatotoo rito. Marami pang ibang patunay sa kasaysayan, bukod pa sa laman mismo ng Sulat, na tiyak na nagpapakitang si Pablo ang sumulat nito.

Isinulat ang Sulat mula sa Corinto nang bumalik doon si Timoteo galing sa pagdalaw niya sa Tesalonica (1 Tesalonica 3:6; Mga Gawa 18:5), mga a.d. 52 o hindi nagtagal pagkatapos noon.

Napilitan ang apostol na biglang itigil ang kanyang paglilingkod sa Tesalonica dahil sa mga pag-uusig na sumiklab sa lungsod na iyon (Mga Gawa 17:10), at tiyak na nadama niyang kailangan pa ng mga bagong mananampalataya ang higit pang pagtuturo. Kinilos siya ng Espiritu Santo na isulat ang unang Sulat na ito para turuan ang mga bagong mananampalatayang iyon at palakasin ang loob nila sa kanilang mga paghihirap.

Dinala sa kanya ni Timoteo ang balita tungkol sa mga kapighatiang dinaranas nila. Lalo silang nabagabag sa pagkamatay ng ilang mananampalataya, at halos nagdadalamhati na sila na parang mga taong walang pag-asa. Natakot ang mga mananampalataya na ang mga yumao ay hindi na makakabahagi sa kaluwalhatian at sa kaharian ng

nagbabalik na Cristo. Para mapawi ang kanilang pag-aalala, binigyan sila ni Pablo ng karagdagang liwanag tungkol sa pagbabalik ng Panginoon kaugnay ng mga “natutulog” at ng muling pagkikita nila ng mga naunang yumao. Ang mga buhay pa ay maaaring “mag-aliwan sa isa’t isa sa [kanyang] mga salita” (1 Tesalonica 4:18).

Napakalaki ng puwang sa Sulat na ito ng mapalad na pag-asa ng pagbabalik ng Panginoon. Sa panahon natin ngayon, madalas nating marinig na ang pagbabalik ng ating Panginoon ay doktrinang hindi naman mahalaga. Pero ang anumang pangangaral o pagtuturo na binabalewala ang doktrinang ito ay kulang, dahil iniwan nito ang isa sa pinakamahahalagang katotohanan na iniugnay ng Espiritu ng Diyos sa Ebanghelyo at sa buhay at paglilingkod ng mananampalataya. Makikita kung gaano kahalaga ang katotohanang ito sa laki ng puwang na ibinigay dito sa kauna-unahang Sulat na isinulat ng apostol; sa mga kabanata ng sulat na ito, binubuksan ang doktrina ng pagbabalik ni Cristo at ipinapakitang tuwiran itong nakaugnay sa pang-araw-araw na buhay ng Cristiano (1 Tesalonica 1:9-10; 2:19-20; 3:13; 5:1-11; at 4:13-18, kung saan inihahayag ang isa sa pinakadakilang pahayag sa Salita ng Diyos tungkol sa Kanyang pagbabalik.)

Ang mga Cristiano ay naghihintay sa Kanya at naglilingkod habang inaabangan ang Kanyang pagbabalik, kung kailan gagantimpalaan ang lahat ng paglilingkod at puputungan ang lingkod. Kukunin ni Cristo ang mga Kanya upang salubungin Siya sa himpapawid, at magdadala Siya ng di-inaasahang paghuhukom sa sanlibutan. Para sa mananampalataya, ang pag-asa ng Kanyang pagbabalik ay kaaliwan at kalakasan ng loob, at nag-uudyok din ito sa isang banal na pamumuhay.

2 Tesalonica

Ang ikalawang Sulat sa mga taga-Tesalonica ay isinulat mula sa Corinto ni apostol Pablo, na isinama ang pangalan nina Silvano at Timoteo sa pagbati. Hindi matiyak kung gaano katagal ito pagkatapos ng unang Sulat, pero malamang na natanggap ng mga taga-Tesalonica ang ikalawang sulat mga isang taon matapos nilang matanggap ang una.

Mula sa 2 Tesalonica 2:2 nalalaman natin na labis na silang nababagabag ngayon sa isipang “ang araw ni Cristo ay [narito na].” Natanggap na nila ang nakaaaliw na unang Sulat, pero pagkatapos ay may mga bulaang guro na dumating, na nagsabing walang kabuluhan ang kanilang pag-asa, na narito na raw talaga ang araw ng Panginoon, na nagsimula na ang ipinagbabalang kapighatian, at na kailangan nilang pagdaanan ang lahat ng kakila-kilabot nito. Dumaranas na noon ang mga taga-Tesalonica ng nakatatakot na mga pag-uusig at kapighatian, at malamang na sinabi sa kanila ng mga bulaang guro na ang mga paghihirap na ito ang hudyat ng pagsisimula ng araw ng Panginoon. Labis nitong ginulo ang mga mananampalataya at inagaw sa kanila ang mapalad na pag-asa. Kung sila ay nasa lupa pa kapag ibinuhos na ang poot ng Diyos, hindi na magiging mapalad na pag-asa ang mapalad na pag-asa.

Mukhang umabot pa sa punto ang mga bulaang guro na gumawa ng isang sulat na kunwari ay galing kay Pablo, kung saan pinagtitibay raw niya ang kanilang maling aral. Kaya, para malaman ng kanyang mga mambabasa na ang 2 Tesalonica ay talagang sulat niya, idinagdag niya ang talang ito sa 3:17: “Ang pagbati ni Pablo sa pamamagitan ng aking sariling kamay, na siyang tanda sa bawat sulat: ganito ako sumulat.”

Sino ba ang mga gurong ito na pinuntirya ang kagalakan at pag-asa ng masisigasig na mananampalatayang iyon at ginulo sila ng maling mensahe? Walang duda na kabilang sila sa parehong uri ng mga Judaizante na palihim na nakapasok sa mga iglesya sa Galacia. Isinantabi nila ang nakaaaaliw na pahayag tungkol sa pagbabalik ng Panginoon at sa pagtitipon ng mga banal sa Kanya, at inilagay ang iglesya sa makalupa at Judiong batayan. Itinuro ng mga Judaizanteng ito na ang nakalaan para sa masasamang bansa at sa mga Judiong hindi sumasampalataya ay daranasin din ng tunay na mga Cristiano; magsisimula raw ang kapighatian bago dumating ang Panginoon para sa mga Kanya. Para itama ang maling ito, kinilos ng Espiritu ng Diyos ang apostol na isulat ang ikalawang Sulat na ito.

Bukod sa pagpapakitang hindi pa dumarating ang araw ng Panginoon, ipinahayag ni Pablo kung ano ang dapat munang mangyari bago ang araw na iyon—tingnan ang 2 Tesalonica 2:1-12. Ang talatang ito ay isang dakilang pagbubukas ng mahalaga at pundamental na hula, na naghahayag kung ano ang mangyayari kapag kinuha na ng Panginoon ang Kanyang tunay na iglesya. Dito natin makikita ang hula tungkol sa malaking pagtalikod na ang magiging ulo at ruok ay ang “taong makasalanan” (2:3), ang huli at personal na Antikristo. Siya rin ang taong binabanggit sa Daniel 11:36-45 at inilalarawan sa Apocalipsis 13:11-18 at sa iba pang bahagi ng makahulang Salita.

Sa 2 Tesalonica 2 ay mababasa rin natin ang mga kalagayang kailangan para dumating ang malaking pagtalikod na iyon at ang taong walang kautusan, at ang kahihinatnan ng lahat ng hindi tumatanggap sa “pag-ibig sa katotohanan” (2:10). Ang “malakas na pandaraya” (2:11) niyaong “ang pagdating ay ayon

sa paggawa ni Satanas na may buong kapangyarihan at mga tanda at mga kasinungalingang kababalaghan” (2:9) ay paniniwalaan at tatanggapin ng mga tumalikod sa Sangkakristiyanuhan.

Pero para sa bayan ng Panginoon, may pag-asa, gaya ng natututuhan natin sa 1 at 2 Tesalonica. Tunay na karapat-dapat sa ating pansin ang mga nakaaaliw na Sulat na ito.

Balangkas ng Aklat ng 1 Tesalonica

- I. Kaligtasan at Pakikisama (1:1-10)
- II. Mga Bunga ng Paglilingkod (2:1-20)
- III. Kaaliwang Ibinigay at Tinanggap (3:1-13)
- IV. Paghiwalay sa Kasamaan (4:1-12)
- V. Ang Pagdagit at ang Paghuhukom (4:13-5:11)
 - A. Ang Mapalad na Pag-asa (4:13-18)
 - B. Ang Araw ng Panginoon (5:1-11)
- VI. Pangaral at Pagpapala (5:12-18)

Balangkas ng Aklat ng 2 Tesalonica

- I. Katiyakan para sa mga inuusig na Cristiano (1:1-12)
- II. Ang malaking pagtalikod at ang Antikristo (2:1-17)
- III. Mga Paalala na Magpatuloy (3:1-18)

1 Tesalonica, Kabanata 1: Naglilingkod at Naghihintay

Sa lahat ng sulat na isinulat ni Pablo sa patnubay ng Espiritu Santo, ang mga Sulat sa mga taga-Tesalonica ang pinakauna na iningatan ng Panginoon sa Kanyang biyaya para sa ikatitibay ng iglesia. Maliwanag na isinulat ang mga ito mula sa Corinto matapos itaboy si Pablo ng pag-uusig mula sa Berea. Sa kanyang pakiusap, naiwan sina Timoteo at Silas at nagtuloy sa Tesalonica. Pagkatapos ay pumunta sila sa Corinto para ibalita kay Pablo ang kalagayan ng batang iglesia.

Ayon sa salaysay ni Lucas sa aklat ng Mga Gawa, ipinangaral ni Pablo ang Ebanghelyo sa tatlong magkakasunod na sabbath sa sinagoga ng mga Judio sa Tesalonica. Hindi sinabi sa atin kung gaano pa siya katagal nanatili sa lungsod, pero hindi ito maaaring naging matagal. Kahanga-hanga ang naging bunga ng maikli niyang pagdalaw. May isang malaking grupo na nadala sa nakapagliligtas na pagkakilala sa Panginoong Jesu-Cristo. Ang ilan sa kanila ay mga Judio, pero ang karamihan ay mukhang mga Hentil na naturuang makita ang kahangalan ng pagsamba sa diyus-diyosan at naakay na magtiwala sa buháy na Diyos na nahayag sa Kanyang Anak.

Malalim ang malasakit ni Pablo sa mga bagong mananampalatayang ito. Para silang mga tupang walang pastol, bagaman alam naman niya na ang dakilang Pastol ay laging nagbabantay sa kanila. Sinabi sa atin ni Pablo na wala siyang kapahingahan sa kanyang espiritu habang naghihintay ng balita tungkol sa kanila, dahil natatakot siya na baka samantalain ni Satanas ang mga bagong dala kay Cristo. Pero napakagandang balita ang dala nina Timoteo at Silas, at ito ang

nagtulak kay Pablo na isulat ang kanyang unang sulat sa mga taga-Tesalonica.

Pansinin na sa bawat kabanata ng Sulat na ito ay may binabanggit sa anumang paraan tungkol sa ikalawang pagdating ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Kahit ang sulat ay para sa mga sanggol pa kay Cristo, nakita ng apostol kung gaano kahalaga na bigyan sila ng malinaw na pagtuturo tungkol sa dakilang paksang ito.

Ngayon, madalas sabihin sa atin na hindi na kailangang pag-isipang mabuti ng mga Cristiano ang doktrina ng ikalawang pagdating. Maraming ministro ang walang malinaw na paninindigan tungkol dito at hindi kailanman nangangaral tungkol dito. Sa mga silid-aralan ng mga seminaryo, kadalasan ay nagiging paksa na lang ito ng akademikong talakayan. Pero para kay Pablo, ang ikalawang pagdating ay isang napakahalaga at lubhang praktikal na katotohanan na kailangang idiin dahil sa epekto nito sa puso at buhay ng minamahal na bayan ng Diyos.

Ang 1 Tesalonica 1, na nagsasalaysay kung paano tinanggap ang Ebanghelyo sa Tesalonica, ay nagtatapos sa larawan ng isang grupo ng masasayang mananampalataya na masigasig na naglilingkod sa Diyos habang sabik na naghihintay sa pagbabalik ni Jesu-Cristo.

Pagbati ng Apostol (1 Tesalonica 1:1)

Pansinin na ang mga kamanggagawa ni Pablo, sina “Silvano, at Timoteo,” ay kasama niya sa pagbating ito sa mga bagong mananampalataya.

Ang pananalitang “ang iglesya... na nasa Diyos Ama at sa Panginoong Jesu-Cristo” ay matatagpuan lamang sa mga sulat

sa mga taga-Tesalonica. Siyempre, tumutukoy ito sa iglesya ring tinatawag sa ibang lugar na “ang katawan ni Cristo,” pero dito ang idinidiin ay ang bagong kaugnayang pinasok ng mga batang Cristianong ito. Ngayon ay nakaugnay na sila, sa walang hanggang biyaya, sa Diyos Ama; sila ay mga anak na Niya. Utang nila ang bago nilang katayuan sa pamilya ng Diyos sa Panginoong Jesu-Cristo, na nagbigay ng Kanyang sarili para sa kanila.

Nang sabihin ni Pablo, “Biyaya nawa sa inyo, at kapayapaan,” hindi niya tinutukoy ang biyayang nagliligtas mula sa paghuhukom, kundi ang biyayang umaalalay araw-araw. Hindi rin niya tinutukoy ang kapayapaan sa Diyos; nagkaroon na ng kapayapaan sa Diyos ang kanyang mga mambabasa. Ang tinutukoy ni Pablo ay ang kapayapaan ng Diyos, na siyang palagiang bahagi ng lahat ng nagtitiwala sa mapagmahal na Ama at nagsisikap lumakad sa pagsunod sa Panginoong Jesu-Cristo.

Mga Panalangin ni Pablo (1 Tesalonica 1:2-4)

Sa 1 Tesalonica 1:2 binanggit ni Pablo ang kanyang mga panalangin para sa kanyang mga mambabasa. Kahanga-hanga kung gaano kadalas sabihin ng apostol na itinataas niya sa panalangin ang bayan ng Diyos. Napakaabala niyang tao: nangangaral, dumadalaw sa bahay-bahay, at madalas ay gumagawa ng tolda para sa kanyang pang-araw-araw na tinapay. Pero nagkakaroon pa rin siya ng panahon para mamagitan sa Diyos para sa lahat ng iglesyang ginamit siya ng Panginoon upang maitatag. Inaalala rin niya sa panalangin ang maraming Cristianong hindi pa niya nakikilala, gaya ng mga taga-Colosas.

Sa 1 Tesalonica 1:3 pinagsama ni Pablo ang tatlong biyayang isusulat niya kalaunan sa Sulat sa mga taga-Corinto: pananampalataya, pag-asa, at pag-ibig. Sa Tesalonica, iba ang pagkakasunod-sunod, at hindi lamang ang mga biyayang ito mismo ang binanggit niya, kundi ang mga espirituwal na katotohanang kaugnay ng mga ito: ang “gawa ng pananampalataya,” ang “pagpapagal ng pag-ibig,” ang “pagtitiis ng pag-asa.”

Sinasabi sa atin sa ibang bahagi na ang pananampalataya ay “gumagawa sa pamamagitan ng pag-ibig” (Galacia 5:6). Iginiit ni Santiago na “ang pananampalatayang walang gawa ay patay” (Santiago 2:20). Ipinakita ng mga bagong mananampalataya sa Tesalonica ang kanilang pananampalataya sa pamamagitan ng kanilang gawa.

Ang pag-ibig, para maging tunay, ay dapat handang magsakripisyo. Kaya nababasa natin ang “pagpapagal ng pag-ibig.” Madaling magsalita tungkol sa pag-ibig natin sa mga kapatid, sa Israel, sa mga kaluluwang naliligaw; pero hindi tunay ang ating pag-ibig kung hindi tayo handang magpagal nang masigasig para sa ikapagpapala ng mga taong sinasabi nating labis nating pinagmamalasakitan.

Ang pag-asa ng mananampalataya ay ang pagbabalik ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Maaari tayong manabik sa araw na matatapos na ang mga pagsubok at kapighatian at kukunin na tayo ni Cristo para makasama Niya, pero hindi tayo dapat mainip habang hinihintay ang masayang katuparang iyon. Si Cristo mismo, na nakaupo sa trono ng Diyos, ang larawan ng pagtitiis. “Ang magsasaka ay naghihintay ng mahalagang bunga ng lupa, at may mahabang pagtitiis dahil dito, hanggang sa

matanggap niya ang maaga at huling ulan” (Santiago 5:7). Kaya binanggit ni Pablo ang “pagtitiis ng pag-asa.”

Sa loob ng lahat ng siglong lumipas mula nang umakyat si Cristo sa Langit, ayon sa pagbilang natin ng panahon dito sa lupa, matiyaga Siyang naghihintay sa pagtatapos ng patotoo ng iglesya. Pagkatapos ay bababa ang Panginoon sa himpapawid para tawagin ang mga Kanya upang makasama Niya, at ang pagbabagong inilarawan ng makata ay magkakatotoo sa lahat ng mananampalataya:

*Siya at ako sa liwanag ng kaluwalhatian
Isang malalim na galak ang paghahatian:
Akin, ang makapiling Siya magpakailanman,
Kanya, na ako'y naroon nang lubusan!*

(Gerhard Tersteegen)

Sa 1 Tesalonica 1:4 nalalaman natin na nananalangin si Pablo na alam ang “inyong pagkahirang ng Diyos.” Paano niya ito nalaman? Pinahintulutan ba siyang silipin ang mga aklat ng walang hanggan kung saan nakasulat ang pangalan ng kanyang mga mambabasa bago pa itinatag ang sanlibutan? Inihayag ba sa kanya ng Diyos ang Kanyang banal at soberanong mga pasya? Hindi! Nakita ni Pablo sa buhay ng mga mananampalataya sa Tesalonica ang napakaraming patunay ng pagkapanganak na muli kaya wala na siyang alinlangan tungkol sa kanilang pagkahirang. Alam ni Pablo na ang bunga ng Espiritu na nakita niya ay hindi likas na kakayahan, kundi ang pag-agos ng bagong buhay sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Ganyang patunay rin ang kumukumbinsi sa iba tungkol sa ating pagkahirang.

Ang Paglilingkod ni Pablo (1 Tesalonica 1:5-10)

Sa 1 Tesalonica 1:5-10 ibinuod ng apostol ang mga naging bunga ng kanyang paglilingkod sa mga taga-Tesalonica. Nagsimula siya sa pagsasabi sa talatang 5, “Ang aming Ebanghelyo ay hindi dumating sa inyo sa salita lamang, kundi sa kapangyarihan din, at sa Espiritu Santo, at sa lubos na katiyakan.” Siyempre, kailangang dumating ang Ebanghelyo sa pamamagitan ng salita. Tungkulin ng mga lingkod ni Cristo na ipahayag ang salita ng katotohanan ng Ebanghelyo sa isang naliligaw na sanlibutan. Gaya ng sinasabi sa 1 Corinto 1:21, “Minabuti ng Diyos na sa pamamagitan ng kahangalan [kasimplehan] ng pangangaral ay iligtas ang mga sumasampalataya.” Pero ang pagsasabi lamang ng katotohanan ng Ebanghelyo, nang walang kapangyarihan ng Espiritu Santo, ay malamang na hindi magbubunga ng tulad ng nakita sa Tesalonica.

Totoo na ang Diyos, sa Kanyang soberanya, ay maaaring gumamit ng Kanyang sariling Salita, sino man ang nagpapahayag nito, o kahit binabasa lang ito; madalas na Niya itong ginawa. Pero ang karaniwan Niyang paraan ay bigyan ng kapangyarihan ang mga taong tapat at nakatalaga sa Kanya upang ipahayag nang malinaw ang Salita sa lakas ng Espiritu Santo. Kung magkagayon, tiyak ang bunga. Sinabi ng Panginoong Jesus sa Kanyang mga alagad, “Tatanggap kayo ng kapangyarihan, pagdating sa inyo ng Espiritu Santo: at kayo ay magiging mga saksi Ko” (Mga Gawa 1:8). Ganito naman ang isa pang salin ng talata: “Tatanggap kayo ng kapangyarihan ng Espiritu Santo na darating sa inyo, at kayo ay magiging mga saksi Ko.” Hindi dapat kailanman balewalain ang kahalagahan ng pagsasalita sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Malaking pagkakamali na ipagkamali ang galing sa pananalita o husay sa

pagtatalumpati ng tao sa pangangaral sa kapangyarihan ng Espiritu ng Diyos. Tama ang sinabi ng isang tao na “ang pangangaral ay husay sa pananalita na hinipo ng apoy.”

Sa kapangyarihan ng Espiritu Santo, ipinahayag ni Pablo at ng kanyang mga kasama ang Ebanghelyo habang sila ay nagpapalipat-lipat ng lugar. Ang bunga ng kanilang pagpapahayag ay naakay ang mga tao na magtiwala kay Cristo at tumanggap din ng “lubos na katiyakan.” Nakalulungkot na marami sa itinuturing na pangangaral ng Ebanghelyo ngayon ay hindi kailanman magbibigay ng katiyakan ng kaligtasan kaninuman. Ang mga sermong tama sa teolohiya pero walang tunay na pagkakapit sa pangangailangan ng mga nakikinig ay “malinaw na parang kristal, pero malamig na parang yelo,” gaya ng sinabi ng isang tao. Kapag ipinangangaral ang Salita nang simple at sa lakas ng Espiritu Santo, ang mga sumasampalataya sa Ebanghelyo ay tumatanggap ng lubos na katiyakan ng pananampalataya.

Nagdagdag si Pablo ng napakamakahulugang mga salita sa 1 Tesalonica 1:5: “Alam ninyo kung anong uri ng mga tao kami sa gitna ninyo alang-alang sa inyo.” Maingat siya at ang kanyang mga kasama na lumakad sa harap ng Diyos sa banal na pamumuhay at sa katuwiran sa kanilang kapwa. Ang isang banal na ministro ay isang napakalakas na sandata sa kamay ng Diyos para gibain ang mga moog ng kasalanan.

Ganito ang reklamo ni Ralph Waldo Emerson: “Ang kung ano ka...ay kumukulog nang napakalakas kaya hindi ko marinig ang sinasabi mo.” Nakakahiya na madalas itong totoo sa mga ministro ni Cristo! Ang katapatan ng buhay, ang pusong lubos na nakatalaga, at ang kabanalan ng espiritu ang dapat makita sa mga tagapagpahayag ng Ebanghelyo ng biyaya.

Ang mapagtimping pamumuhay ni Pablo at ng kanyang mga kasama ay nag-iwan ng malalim na impresyon sa mga taga-Tesalonica, dahil isinulat niya sa talatang 6, “Kayo ay naging mga tagasunod [mga tumutulad] namin, at ng Panginoon.” Maaaring nakapagtataka na binanggit muna niya ang kanyang sarili bago ang Panginoon, pero kailangan nating alalahanin na ang mga bagong mananampalatayang ito ay hindi pa kailanman nakarinig tungkol sa Panginoon—at malamang na hindi kailanman makakarinig tungkol sa Kanya kung hindi pumunta si Pablo sa kanila. Ang nakita ng mga nanampalatayang ito kay Pablo at sa kanyang mga kasama ang nagpasimula ng kanilang interes sa mga bagay ng Panginoon. Pagkatapos, nang magtiwala na sila kay Cristo, tinularan nila ang Kanyang mga lingkod bilang halimbawa, at sa pagtulad sa kanila, ang Panginoon talaga ang sinusunod nila.

“Tinanggap [ng mga taga-Tesalonica] ang salita sa gitna ng maraming kapighatian, nang may kagalakan.” Parang magkasalungat ito, at talagang ganoon nga; pero ang Cristiano ay maaaring “nalulungkot, gayunma’y laging nagagalak” (2 Corinto 6:10). Ang kapighatiang tinutukoy ng apostol ay maaaring dalawa. Siyempre, may malalim na pagsisisi nang makilala ng mga taga-Tesalonica ang kanilang pagiging makasalanang at ipagdalamhati ang mga taon nila ng kasamaan at pagsamba sa diyus-diyosan. Bukod pa ryan, alam nila na ang pagpili kay Cristo ay kadalasang mangangahulugan ng pagkawalay sa mga mahal sa buhay, masasakit na di-pagkakaunawaan, at maging matinding pag-uusig. Pero handa sila sa lahat ng ito. Tinimbang nila ang kapalit at nagpasya na si Cristo ay higit na mahalaga sa kanila kaysa sa pansamantalang ginhawa o makamundong kasaganaan, kaya buong galak nilang

tinanggap ang mensaheng nagsabi sa kanila na pinatawad na ang kanilang mga kasalanan at may pag-asa sila ng Langit.

Napakalaki ng pagbabago sa kanilang buhay kaya agad itong napansin ng iba. Sila ay naging mga halimbawa, ayon sa 1 Tesalonica 1:7, “sa lahat ng sumasampalataya sa Macedonia at Acaya.” Ang Tesalonica ay isa sa mga pangunahing lungsod ng Macedonia; ang Acaya naman ang katabing lalawigan. Mula sa isang lungsod patungo sa iba, kumalat ang balita tungkol sa nangyari sa Tesalonica, kung saan masigasig na nagpagal si Pablo. Ang mga nanampalataya sa pamamagitan ng kanyang pangangaral ay naging mga mangangaral din. Walang kailangang magduda kung tunay ang kanilang pagbabalik-loob; ipinakita ng kanilang buhay na sila ay may tunay na kaugnayan sa Diyos.

Tunay na pagbabalik-loob ang naranasan ng mga taga-Tesalonica. Sinasabi sa atin ng 1 Tesalonica 1:9 na sila ay “nagbalik sa Diyos,” at sa pagbabalik nila sa Diyos ay tumalikod sila “mula sa mga diyus-diyosan.” Iba ang pagkakasunod-sunod ng mga salita sa Mga Gawa 14:15. Doon, sa pakikipag-usap sa mga taga-Listra, sinabi ni Pablo, “[Kami] ay nangangaral sa inyo na kayo ay tumalikod sa mga walang kabuluhang bagay na ito tungo sa buháy na Diyos.” Hindi magkasalungat ang dalawang talata; parehong ipinapakita na ang pagbabalik-loob ay nakasalalay sa tunay na pagsisisi. Ang magsisi ay magbago ng isip—ibig sabihin, baligtarin ang dating pagtingin at saloobin. At kaya ang mga taga-Tesalonica na dating sumasamba sa diyus-diyosan ay nagbalik sa tunay at buháy na Diyos. Tapos na sila sa pagsamba sa diyus-diyosan. Ngayon, kapag nagtiwala ang tao kay Cristo at yumukod sa Diyos nang may pagsisisi, tinatalikuran nila ang mga bagay ng sanlibutang

walang Diyos at isinusuko ang kanilang sarili sa Kanya na namatay upang tubusin sila.

Pagkatapos ng pagbabalik-loob ng mga taga-Tesalonica, nagkaroon sila ng bagong saloobin: sila ay naudyukang “maglingkod” at “maghintay” (ang dalawang salitang ito mula sa 1 Tesalonica 1:9-10 ay sumasaklaw sa buong buhay Cristiano). Nagsikap silang maglingkod sa buhay at tunay na Diyos habang hinihintay ang Kanyang Anak mula sa Langit. Kung minsan ay sinasabi sa atin na ang pagtutuon sa ikalawang pagdating ng Panginoon ay may hilig na sakalin ang gawaing Cristiano. Sinasabi na ang mga taong ganito ang tuon ay maaaring maging mapangarapin na naliligaw sa mga tanong tungkol sa hula at hindi na interesadong mamuhay para sa Diyos at magsikap na akayin ang iba kay Cristo. Sa totoo lang, itinuturo sa akin ng sarili kong karanasan na kabaligtaran ang totoo. Ang napapansin ko, habang lalong humahawak sa kaluluwa ng isang tao ang mapalad na katotohanang ito, lalo siyang nagmamalasakit na maglingkod sa Diyos at akayin ang iba kay Cristo. Ganito ang nangyari sa mga batang mananampalataya sa Tesalonica. Namuhay sila araw-araw na umaasang babalik si Cristo. Hinihintay nila Siya—ang Isang bumangon at umakyat sa Langit—na bumalik bilang kanilang Tagapagligtas mula sa “poot na darating.”

Sa palagay ko, ang poot na tinutukoy dito ay hindi ang walang hanggang paghuhukom. Mula sa poot na iyon, naligtas na ang mga mananampalataya. Ang tinutukoy ni Pablo ay ang poot na darating sa sanlibutan. Maliwanag na ipinahiwatig na ng apostol sa mga taga-Tesalonica na darating ang ganoong panahon ng kaguluhan, pero sinabi rin niya sa kanila na

darating si Jesus para agawin ang mga Kanya bago pakawalan ang poot na ito.

Nangako ang Panginoon na darating Siya para sa mga Kanya bago magsimulang tumunog ang mga trumpeta ng poot na ito at bago bumagsak sa sanlibutan ang mga paghuhukom ng malaking kapighatian. Ang Kanyang pagdating para sa mga Kanya ay nananatiling pag-asa ng Kanyang mga banal.

1 Tesalonica, Kabanata 2: Isang Paglilingkod na Tulad kay Cristo

Pagbabalik-tanaw sa Paglilingkod (1 Tesalonica 2:1-12)

Sa labindalawang talatang ito, binalikan ng apostol ang paglilingkod nila ng kanyang mga kasama sa lungsod ng Tesalonica. Ipinaalala niya sa mga mananampalataya kung paano siya dumating sa kanila mula sa Filipos, kung saan siya ay “inalipusta nang kahiya-hiya” (1 Tesalonica 2:2). Sa Mga Gawa 16 mababasa natin ang ulat ng kahiya-hiyang pagtratong iyon, at malalaman natin na sina Pablo at Silas ay hinuli nang walang katarungan, hinampas ng mga panghagupit, at itinaon sa piitan kung saan ipinangaw ang kanilang mga paa.

Nang gabing iyon sa bilangguan, nanalangin sila at umawit ng mga papuri sa Diyos. May nagsabi na ang Ebanghelyo ay pumasok sa Europa sa pamamagitan ng isang banal na konsiyerto! Dalawa ang mang-aawit: si Pablo at si Silas—baka ang isa ay tenor at ang isa naman ay bass. Hindi sinabi sa atin kung anong mga himno ang inawit nila, pero natuloy ang konsiyerto, at sa sobrang galing nito ay gumuho ang buong bahay. Nagkaroon ng malakas na lindol at bumagsak ang bilangguan. Iyan ang naging bunga ng kauna-unahang konsiyerto ng Ebanghelyo na nakatala sa Bagong Tipan. Naligtas ang bantay ng bilangguan.

Kinabukasan, gusto nang palayain ng mga pinuno ng lungsod sina Pablo at Silas, pero sinabi ni Pablo, “Hinampas nila kami nang hayagan nang hindi nahahatulan, kami na mga Romano, at ipinasok kami sa bilangguan; at ngayon ba’y palalabasin nila kami nang palihim?” Para walang kahihiyang madikit sa

mensahe ng Ebanghelyo, tumanggi si Pablo na umalis sa bilangguan nang patago. Iginiit niya, “Pumarito sila mismo at kunin kami” (Mga Gawa 16:37). Sa huli, pumayag din ang mga mahistrado na pumunta.

Nang makalaya sina Pablo at Silas sa bilangguan, umalis sila sa Filipos matapos ang isang pamamaalam na pagtitipon kasama ang mga kapatid sa bahay ni Lydia. Nagpatuloy ang dalawang misyonero sa daan papunta sa lungsod ng Tesalonica, at doon nila ipinangaral ang Salita, at marami ang nakakilala at naligtas sa Panginoong Jesu-Cristo.

Sa 1 Tesalonica 2:3, binanggit ng apostol ang kabanalan ng pamumuhay na dapat makita sa sinumang nagpapahayag ng mensahe ng Diyos. Napakaingat ni Pablo sa sarili niyang buhay. Kaya niyang sabihin, “Sapagkat ang aming pangangaral ay hindi sa pandaraya, ni sa karumihan, ni sa panlilinlang.” Siya at ang kanyang mga kasama ay lubos na bukas sa lahat ng bagay. Wala silang mga lihim na balak. Hindi sila nangaral para kumita ng pera. Ang layunin nila ay itaas si Cristo at makaakay ng mga kaluluwa.

Ang taong nangangaral ng Ebanghelyo ay dapat ding mamuhay ayon sa Ebanghelyo. Sa buhay niya ay dapat walang anumang marumi, walang lihim na kasamaan, walang anumang nagpapalungkot sa Espiritu Santo ng Diyos. Kung pansariling pakinabang ang hangad niya, nagiging kasuklam-suklam sa Diyos ang kanyang paglilingkod. Siyempre, kailangan ding mabuhay ng mga lingkod ni Cristo, at sinasabi ng Biblia, “Ang mga nangangaral ng Ebanghelyo ay dapat mabuhay sa Ebanghelyo” (1 Corinto 9:14). Pero kapag ipinangangaral ng mga ministro si Cristo bilang paraan lang ng paghahanapbuhay,

lubusan na silang lumihis sa tamang landas. Aalalayan ng Panginoon ang mga tapat na gumagawa ng Kanyang gawain.

Itinakwil ni Pablo ang anumang makasariling motibo sa sarili niyang pangangaral. Sinabi niya, “Kung paanong kami ay minarapat ng Diyos na pagkatiwalaan ng Ebanghelyo” (1 Tesalonica 2:4). Kapansin-pansin ang pananalitang iyan. Ang paglilingkod ay hindi pinipili ng tao; pinipili ito ng Diyos. Tiningnan ni Pablo ang gawaing pangangaral ng Ebanghelyo bilang isang pribilehiyong ipinagkaloob sa kanya ng Diyos.

Pansinin na sina Pablo at ang kanyang mga kasama ay pinagkatiwalaan ng *Ebanghelyo*. Iyan ang nag-iisang dakilang mensahe na dapat ibigay ng lingkod ni Cristo sa isang naliligaw na sanlibutan. Kung anu-anong paksa ang iminumungkahi ng mga tao sa mga ministro—at dapat namang interesado ang isang lingkod ni Cristo sa lahat ng bagay na makabubuti sa sangkatauhan. Pero ang tungkulin niya ay ipangaral ang Ebanghelyo at ang Salita ng Panginoon. Kung maliligtas natin ang mga tao, maaayos din agad ang lahat ng iba pa. Kung maitatama natin ang mga tao sa harap ng Panginoon, hindi na magiging problema ang ibang mga bagay.

Kaya hindi layunin ni Pablo na magbigay ng mga talumpating pampulitika o mga panayam tungkol sa agham. Iisa lang ang hangarin niya: na makilala ng mga tao ang Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos. “Ipinasya ko,” sabi niya sa mga taga-Corinto, “na wala akong aalaman sa gitna ninyo kundi si Jesu-Cristo, at Siya na ipinako sa krus” (1 Corinto 2:2).

Pansinin kung gaano kalakas ang pananalita ng apostol sa 1 Tesalonica 2:5-6 tungkol sa kanyang buong-pusong pagtatalaga sa Diyos. Si Pablo at ang kanyang mga kasama ay ganap na malaya sa makasariling motibo. Hindi pangunahing

iniisip nila ang sarili nilang kapakanan; ang iniisip nila ay ang kapakanan ng iba at ang kaluwalhatian ng Diyos. Ganito rin dapat ang saloobin ng bawat misyonero at bawat lingkod ni Cristo.

Ang talata 7 ay dapat isalin nang ganito: “Kami ay naging malumanay sa gitna ninyo, gaya ng isang tagapag-alagang nag-aaruga sa kanyang *sariling* mga anak.” Maaaring may pagkakaiba sa pagtrato ng isang tagapag-alaga sa anak ng iba at sa pagtrato niya sa sarili niyang mga anak. Itinuring ni Pablo ang mga mananampalataya sa Tesalonica, ang mga batang Cristianong ito na kakikilala pa lang kay Cristo, bilang sarili niyang mga anak sa pananampalataya. Ginawa niya ang lahat ng makakaya niya para patibayin sila kay Cristo.

Puwede sanang sinabi ni Pablo sa kanyang mga anak sa pananampalataya, “Ngayong naligtas na kayo, ang pinakamaliit na magagawa ninyo ay alalahanin ang pangangailangan ko.” Pero ayaw niyang ibaba ang Ebanghelyo sa ganoon kababang antas. Maraming beses, kapag naubos na ang kanyang pera, bumalik siya sa paggawa ng tolda para matustusan ang sarili niya at ang kanyang mga kasama. Kapag naunawaan ng mga banal ang kanilang pananagutan at itinuring nilang pribilehiyo ang alagaan si Pablo, handa siyang tanggapin ang kanilang tulong, pero hindi niya kailanman sila sinubok sa bagay na iyon.

Sa mga talata 8-9, ipinaalala ni Pablo sa mga taga-Tesalonica ang kanyang pagmamahal sa kanila at ang kanyang “pagpapagal at pagdaramdam” para sa kanila. Ang salitang “pagdaramdam” ay tumutukoy sa hirap ng panganganak. Ginamit din ni Pablo ang salitang iyon nang sumulat siya sa mga taga-Galacia, “Mumunti kong mga anak, na muli kong

ipinagdaramdam sa panganganak hanggang sa si Cristo ay mabuo sa inyo” (Galacia 4:19). Naku, kung mas nakikilala lang sana natin ang ganitong paghihirap ng kaluluwa na nakita kay Pablo! Kung mas taglay lang natin ang kanyang taimtim na hangaring maakay ang mga tao kay Cristo, baka marami pa tayong makitang magpahayag ng Kanyang pangalan. Madalas, parang ordinaryo na lang sa atin ang mga bagay-bagay. Iba si Pablo. Nahihirapan ang kalooban niya kapag hindi lumalapit kay Cristo ang mga tao, dahil pakiramdam niya ay may pananagutan siya sa kanila. At inalagaan niya ang mga bagong mananampalataya “gaya ng isang ama sa kanyang mga anak” (1 Tesalonica 2:11). Sumunod siya kay Cristo para makita nila sa kanya kung ano ang ibig sabihin ng pagiging tunay na lingkod ng Panginoon.

Bunga ng Paglilingkod (1 Tesalonica 2:13-16)

Ipinaalala ni Pablo sa mga taga-Tesalonica ang naging bunga ng kanyang gawain sa gitna nila. Tingnan kung ano ang ginawa ng Ebanghelyo para sa kanila. Dahil nakita nila sa buhay ni Pablo ang patunay na totoo ang Ebanghelyo, nadama nilang dapat silang makinig sa kanyang mensahe. Habang nakikinig sila, tumagos ang mensahe sa kanilang puso at kinumbinsi ang kanilang budhi, at sila ay sumampalataya.

Nang maging Cristiano sila, tinanggap nila ang Ebanghelyo hindi bilang “salita ng tao,” kundi bilang “Salita ng Diyos,” at ito ay mabisang gumawa sa kanila (1 Tesalonica 2:13). Sa pamamagitan ng salita ng Ebanghelyo ay naaakay tayo sa pagsisisi, at sa pamamagitan ng salitang iyon ay muling isinilang ang mga taga-Tesalonica, “ipinanganak na muli...sa pamamagitan ng Salita ng Diyos, na nabubuhay at nananatili magpakailanman” (1 Pedro 1:23). Ang salita ng Ebanghelyo ang

nagdadala ng mensahe sa puso at budhi ng mga tao, at sa pamamagitan din ng katotohanang iyon sila ay pinababanal. Nanalangin si Jesus, “Pakabanalin Mo sila sa pamamagitan ng katotohanan: ang Salita Mo ay katotohanan” (Juan 17:17).

Ang katotohanang ito ang nag-udyok sa mga taga-Tesalonica na manindigan para kay Cristo. Ang mga Judio sa kapanganakan ay kinailangang tumalikod sa kanilang mga mahal sa buhay; kinailangan nilang iwan ang kanilang pinakamatatalik na kaibigan, tiisin ang matinding pag-uusig, at pasanin ang kadustaan ni Cristo. Ang mga galing naman sa paganong pinagmulan ay nagdusa sa kamay ng kanilang mga paganong kamag-anak at dating mga kaibigan, gaya ng mga Judiong Cristiano sa Judea na nagdusa sa kamay ng kanilang mga kaibigan at kamag-anak na Judio.

Kapag binulag ang mga mata ng tao sa katotohanan, walang hangganan ang kayang ipagawa sa kanila ng kanilang panatikong relihiyoso. Sinikap ng mga Judiong hindi sumampalataya na hadlangan si apostol Pablo sa pagdadala sa mga Hentil ng mensahe ng kaligtasan sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo, at sa gayon ay ipinakita nilang dumating na sa kanila ang poot ng Diyos. Haharapin ng Diyos ang mga tumatanggi sa Kanyang Anak at sumusubok na hadlangan ang mga sumasampalataya sa Kanya.

Gantimpala ng Paglilingkod (1 Tesalonica 2:17-20)

Ipinahayag ng apostol ang taimtim na hangarin ng kanyang puso na makitang muli ang mga bagong mananampalataya sa Tesalonica. Makita man niya sila ulit dito sa lupa o hindi, may pag-asa siyang may kagalakan na makakatagpo niya sila sa Hukuman ni Cristo.

Gusto ni Pablo na bumalik sa Tesalonica, “ngunit hinadlangan kami ni Satanás” (1 Tesalonica 2:18) sa pamamagitan ng pag-uudyok ng mga pag-uusig laban sa kanya. Pero mawawalan ng saysay ang lahat ng pagsisikap ng diyablo kung hindi ito pinahintulutan ng Diyos. Kapag may mga hadlang sa ating daan at nagtataka tayo kung si Satanás ba o ang Diyos ang humahadlang sa atin, kailangan nating makilala ang pagkakaiba ng tuwirang kalooban ng Diyos at ng Kanyang pahintulot. Madalas, nagdurusa ang mga tao sa kamay ni Satanás at ng kanyang mga sugo, pero kung pinahintulutan lang ito ng Diyos. Kaya maaari nating tanggapin ang lahat ng pagdurusa na para bang galing mismo sa Diyos.

Kahit hindi na makabalik si Pablo sa Tesalonica, makikita pa rin niya ang kanyang mga naakay sa araw ng pagbabalik ng Panginoon. Sila ang magiging putong niya ng kagalakan, ang masaganang gantimpala niya sa kanyang pangangaral, pagsasakripisyo, at pagtatalaga ng sarili.

Ang mga kaluluwang naaakay natin kay Cristo ang bumubuo sa ating putong ng kagalakan. Hindi ka ba malulungkot kung, pagharap mo sa Panginoon, wala kang putong ng kagalakan dahil hindi ka nakaakay ng kahit isa sa Kanya rito sa lupa? Nakausap mo na ba ang mga tao tungkol sa iyong Tagapagligtas? Nasulatan mo na ba ang mga kaibigan mo para sabihin kung paano ka iniligtas ng Panginoon? Naibahagi mo na ba ang mensahe ng Ebanghelyo sa kahit sino? Kung hindi ka pa nakaakay ng kahit isa kay Cristo, ipasya mo, sa biyaya ng Diyos, na ituro ang isang tao sa Tagapagligtas na napakahalaga sa iyo.

Naku, ang ligaya ng pag-akay ng mga lalaki, babae, at maliliit na bata kay Cristo! Kapag nakatayo na tayo sa Kanyang

harapan, napakasarap sigurong masabi, “Narito ako at ang mga anak na ibinigay sa akin ng Diyos” (Hebreo 2:13). Napakaraming tao ang papalibot kay apostol Pablo sa araw na iyon!

1 Tesalonica, Kabanata 3:

Matatag sa Pananampalataya

Ang Misyon ni Timoteo (1 Tesalonica 3:1-5)

Sa Mga Gawa 16, mababasa natin ang pagdalaw ni Pablo sa Filipos. Dahil sa pag-uusig doon, nagpatuloy siya sa Tesalonica, kung saan nakagawa siya ng malaking gawain sa maikling panahon (17:1-4). Pero sumiklab din doon ang pag-uusig, at pinapunta ng mga kapatid si Pablo sa Berea (17:5-10). Sa Berea, nakatagpo siya ng isang pangkat ng mga Judiong bukas ang isip na handang makinig sa Ebanghelyo at lumakad sa liwanag ng Kasulatan. Tungkol sa mga taga-Berea, sinasabi ng Mga Gawa 17:11-12: “Ang mga ito ay lalong mararangal kaysa sa mga taga-Tesalonica, sapagkat tinanggap nila ang Salita nang buong pagsang-ayon ng isip, at sinasaliksik araw-araw ang mga Kasulatan, kung tunay nga ang mga bagay na ito. Kaya't marami sa kanila ang sumampalataya.”

Mabuting halimbawa para sa ating lahat ang mga taga-Berea, dahil kung minsan ay nakakarinig tayo ng mga ideyang bago sa atin at tinatanggihan agad natin ang narinig nang hindi man lang sinisiyasat. Pero sa 1 Tesalonica 5:21, sinabi ni Pablo na “subukin ang lahat ng bagay; panghawakan ang mabuti.”

Siyempre, ang Banal na Kasulatan ang panukat na dapat nating gamitin. Anumang doktrina ang ituro, dapat natin itong ihambing sa Salita ng Diyos: kung ang doktrina ay sang-ayon sa Kasulatan, dapat natin itong tanggapin; kung salungat naman ito sa Kasulatan, pananagutan din nating tanggihan ito.

Ang mga Judiong lumaban kay Pablo sa Tesalonica ay pumunta sa Berea at “ginulo ang mga tao” (Mga Gawa 17:13). Kaya

pinapunta ng mga kapatid sa Berea si Pablo sa Atenas, pero iniwan ni Pablo sina Silas at Timoteo (17:14-15). Hindi sinabi sa aklat ng Mga Gawa na pinabalik sila ni Pablo sa Tesalonica para tingnan ang kalagayan ng mga bagong mananampalataya roon, pero nalaman natin sa 1 Tesalonica 3 na nang magpatuloy si Pablo sa Atenas, isinugo niya si Timoteo sa Tesalonica. Dahil nag-aalala ang apostol para sa mga taga-Tesalonica, nagpaiwan siyang mag-isa sa Atenas para malaman ni Timoteo kung sumusulong ba ang mga bagong mananampalataya o pinanghihinaan na ng loob.

Lagi akong natutuwa sa magandang paraan ng pagbanggit ni Pablo sa kanyang mga kamanggagawa. Pansinin ang isinulat niya sa 1 Tesalonica 3:2: “Si Timoteo, na aming kapatid, at lingkod ng Diyos, at aming kamanggagawa sa Ebanghelyo ni Cristo.” Ano pa ang masasabi tungkol sa sinumang lingkod ng Panginoon? Isang minamahal na kapatid kay Cristo, isang mahal na kamanggagawa—lahat ng iyan ay si Timoteo kay Pablo. Kaya isinugo niya si Timoteo para patatagin at aliwin ang mga batang Cristiano sa Tesalonica.

Kailangan nila ng kaaliwan dahil nasa gitna sila ng isang sanlibutang pagano at walang Diyos. Malaking bagay noong mga panahong iyon ang hayagang ipahayag ang pananampalataya kay Cristo. Kung minsan, parang hindi na ito ganoon kalaking bagay ngayon, pero may mga tao pa ring takot gawin ang hakbang na ito. Ang mga taga-Tesalonica na lumapit kay Cristo mula sa pagsamba sa diyus-diyosan ay napapalibutan ng mababangis na kaaway; gayunman, isinuko ng mga Cristianong ito ang kanilang buhay sa Panginoon at naging maliwanag na patotoo para sa Kanya.

Nag-aalala si Pablo na baka panghinaan sila ng loob, kaya isinugo niya si Timoteo para pangaralan sila “upang walang sinumang matinag sa mga kapighatian ng ito” (1 Tesalonica 3:3). Inaasahan na ang mga kapighatian: “Sapagkat kayo rin ang nakakaalam na kami ay itinalaga sa ganito.” Dapat asahan ng lahat ng Cristiano na daranas sila ng mga kapighatian sa sanlibutang ito. Pero kapag dumating na ang problema at kalungkutan, gaano kadalas nagtataka ang mga Cristiano kung nagkamali ba sila. Nagtataka sila kung talaga bang pinatawad ng Diyos ang kanilang mga kasalanan. Nagtataka sila kung talaga bang ipinanganak na silang muli. Pero pakinggan ang salita ng apostol: “Sapagkat tunay na nang kami ay kasama pa ninyo, sinabi na namin sa inyo nang una pa na kami ay magdurusa ng kapighatian; gaya nga ng nangyari, at nalalaman ninyo” (3:4). Sinabi ng ating Panginoong Jesus sa Kanyang mga alagad bago Siya umalis, “Ang mga bagay na ito ay sinabi Ko sa inyo, upang sa Akin ay magkaroon kayo ng kapayapaan. Sa sanlibutan ay mayroon kayong kapighatian: ngunit lakasan ninyo ang inyong loob; dinaig Ko na ang sanlibutan” (Juan 16:33). Nakatala sa Mga Gawa 14:22 ang turo ni Pablo “na sa pamamagitan ng maraming kapighatian ay kinakailangang pumasok tayo sa kaharian ng Diyos.”

Huwag kayong panghinaan ng loob, mahal kong mga nagdurusang Cristiano. Huwag ninyong pagdudahan ang pag-ibig ng inyong Ama dahil dumaraan kayo sa mga kalungkutan o humaharap sa mga nakakabigong kalagayan. Sinabi ni apostol Pedro, “Kayo ay nagdadalamhati dahil sa sari-saring pagsubok: Upang ang pagsubok sa inyong pananampalataya, na lalong mahalaga kaysa ginto na nasisira, bagaman ito ay sinusubok sa apoy, ay masumpungang ikapupuri at ikararantal at ikaluluwalhati sa pagpapakita ni Jesu-Cristo” (1 Pedro 1:6-7).

Ayaw ni Pablo na ang kanyang gawain sa Tesalonica ay “mawalan ng kabuluhan” (1 Tesalonica 3:5). Laging may posibilidad na may magpahayag na Cristiano sila nang walang tunay na pagsisisi at buong pananampalataya kay Cristo. Kung minsan, madaling sumabay na lang sa karamihan kapag marami ang lumalapit sa Panginoon. Madali, sa ganoong kalagayan, ang magpahayag ng pananampalataya kahit wala namang tunay na gawain ng Diyos sa kaluluwa. Natakot si Pablo na baka may ilan sa Tesalonica na nagpahayag kay Cristo pero hindi talaga ipinanganak na muli. Kaya isinugo niya si Timoteo para alamin kung tunay ang kanilang pananampalataya.

Ang Ulat ni Timoteo (1 Tesalonica 3:6-10)

Maiisip natin kung gaano kabigat para kay Pablo ang mapag-isa sa Atenas nang ilang panahon. Habang naglalakad siya sa mga lansangan ng dakilang lungsod na iyon, nabagabag ang kanyang puso sa pagsamba sa diyus-diyosan na kanyang nakita. Sinabi ng isang sinaunang manunulat na Griego, “Sa Atenas, mas madali pang makakita ng isang diyos kaysa ng isang tao.*” Kahit saan ay may mga tanda ng pagsamba sa diyus-diyosan, pero wala ni isang ilaw na nagniningning para kay Cristo hanggang sa pumasok si Pablo sa lungsod. Hindi siya nakakita ng gaanong interes sa Ebanghelyo hanggang sa siya ay hinikayat na umakyat sa Burol ng Mars, kung saan niya ibinigay ang talumpating nakatala sa Mga Gawa 17:22-31.

Habang nagpapatotoo si Pablo sa Atenas, nag-aalala siya sa mga batang Cristiano sa Tesalonica, pero nang magdala si Timoteo ng magandang balita, natuwa ang puso ni Pablo. Ibinalita ni Timoteo ang kanilang “pananampalataya at pag-ibig” (1 Tesalonica 3:6) at iniulat na napakaganda ng kanilang pagsulong. Namumuhay para sa Diyos ang mga taga-

Tesalonica; sa katunayan, marami sa kanila ang naging mangangaral. Si Pablo ay “naaliw” sa mabuting balita (3:7).

Dahil lubos siyang kaisa sa espiritu ng mga bagong mananampalatayang ito, sinabi niya, “Ngayon ay nabubuhay kami, kung kayo ay nananatiling matatag sa Panginoon” (3:8). Alam ng bawat tunay na tagapag-akay ng kaluluwa ang kahulugan ng mga salitang iyan. Kapag may pribilehiyo tayong maakay ang mga makasalanan kay Cristo, nakagagalak iyon sa puso, pero napakalaking ligaya na malaman pagkatapos na nananatili silang may maliwanag at matatag na patotoo! Ganoon din, napanariwa at nag-umapaw sa galak ang kaluluwa ni Pablo nang matanggap niya ang mabuting balita tungkol sa mga mananampalataya sa Tesalonica.

Kung minsan, akala ng mga batang mananampalataya ay masyadong mahigpit ang mga nakatatandang nagsisilbing gabay at guro kapag nagbababala sila tungkol sa mga makamundong bagay na sumasalungat sa tunay na patotoong Cristiano. Pero ganoon kaalab ang pag-ibig ng Diyos sa puso ng mga pinunong iyon kaya kung minsan ay kailangan nilang magsabi ng matitinding bagay para maitanim sa mga kabataan ang kahalagahan ng lubos na pagsuko kay Cristo. Tinitiyak ko sa inyo na kapag nakatayo na tayo sa Hukuman ni Cristo, walang sinumang magsisisi dahil lubos siyang sumuko sa Panginoon. Sa araw na iyon, marami ang handang ibigay ang buong mundo, kung mayroon man sila nito, para lang mabigyan ng isa pang pagkakataon na maging mas tapat, mas tunay na hiwalay sa sanlibutan, at mas buong-buo para sa kanilang Tagapagligtas dito sa mundo. Lubos na pagtatalaga ang gustong makita ni Pablo sa kanyang mga naakay; iyan ang pinananabikang makita ng lahat ng tapat na lingkod ni Cristo—

lahat ng tagapag-akay ng kaluluwa, lahat ng may pusong pastol —sa mga nagpapahayag ng pananampalataya sa Kanyang pangalan.

Binuksan ni Pablo ang kanyang puso sa mga taga-Tesalonica. Ang pangangaral ng Ebanghelyo ay hindi lang basta propesyon para sa kanya. Hindi siya pumupunta sa isang bayan, magdaraos ng sunud-sunod na pagtitipon, at saka kakalimutan ang kanyang mga naakay kapag lumipat na siya sa ibang bayan. Dala-dala niya sa kanyang puso ang kanyang mga naakay at lagi siyang umaasang makabalik para turuan pa sila sa pananampalataya at akayin pa sila nang mas malayo sa mga daan ni Cristo. Inaalala niya sila sa panalangin “gabi at araw” (1 Tesalonica 3:10). Ipinanalangin niya na manatili sila sa kalooban ng Diyos at na, habang ipinapaliwanag sa kanila ang katotohanan, matuto silang lumakad nang tapat.

Ang Hangarin ni Pablo (1 Tesalonica 3:11-13)

Sa mga talata 11 hanggang 13, ipinahayag ni Pablo ang kanyang mapanalanging hangarin para sa mga batang Cristianong ito. Ang kanyang mga salita ay maituturing na panalangin para sa bawat Cristiano mula sa panahon ni Pablo hanggang sa katapusan ng kapanahunang ito.

Binabanggit ng 1 Tesalonica 3:13 ang panahon na tayo ay magiging “walang kapintasan sa kabanalan.” Hindi sinabi ng apostol, ni hindi man lang ipinahiwatig, na maaabot natin ang inaasam na layuning iyon dito sa sanlibutan. Habang narito tayo sa lupa, laging may mas mataas pang aabutin at mas malalim pang sasaliksikin; laging may mga kasalanang kailangan nating mapagtagumpayan. Pero kalooban ng Diyos na sa pamamagitan ng panalangin ay patuloy tayong sumulong

hanggang sa wakas ay tumayo tayo sa harap ng ating pinagpalang Panginoon sa Hukuman. Maaabot natin ang layunin “sa pagdating ng ating Panginoong Jesu-Cristo kasama ang lahat ng Kanyang mga banal.”

Napansin na natin na ang ikalawang pagdating ng Panginoon ay inihaharap sa isang anyo sa bawat kabanata ng Sulat na ito. Sinasabi sa atin ng unang kabanata kung paano tumalikod ang mga taga-Tesalonica sa mga diyus-diyosan “upang maglingkod sa buhay at tunay na Diyos; At upang hintayin ang Kanyang Anak” (1:9-10). Namuhay sila sa patuloy na pag-asam sa pagbabalik ng Panginoong Jesu-Cristo mula sa Langit. Iyon ang kanilang araw-araw na saloobin, at iyon din dapat ang saloobin natin. Pagbangon natin sa umaga, dapat nating sabihin, “Baka bumalik na ang Panginoong Jesus bago gumabi.” Kapag ipinagkakatiwala natin ang ating sarili sa Diyos bago matulog, dapat nating ipaalala sa sarili, “Bago mag-umaga, baka marinig na natin ang Kanyang tinig at makita ang Kanyang mukha.”

Sinasabi sa atin ng ikalawang kabanata na ang lahat ng naaakay natin kay Cristo ay magiging putong natin ng kagalakan kapag bumalik ang Panginoon para tawagin ang Kanyang mga banal na makasama Niya. Tayong lahat na mananampalataya (walang hindi ligtas na naroroon) ay tatayo sa harap ng Hukuman, at susuriin ang lahat ng ating mga gawa. Ang lahat ng galing sa Diyos—lahat ng bunga ng paggawa ng Espiritu sa atin at sa pamamagitan natin, lahat ng ayon sa kalooban ng Diyos—ay magkakaroon ng gantimpala. Inilalarawan ang gantimpala bilang isang putong: ang putong ng buhay para sa mga nagdusa alang-alang kay Cristo; ang putong ng katuwiran para sa mga umibig sa Kanyang pagpapakita; ang putong ng

kaluwalhatian para sa mga nagpakain sa mga tupa ng Kanyang kawan; ang putong na walang pagkasira para sa mga nagpatuloy nang matatag sa takbuhing Cristiano; at ang putong ng kagalakan para sa mga nakaakay ng kaluluwa. Kabilang ang mga mananampalataya sa Tesalonica sa putong ng kagalakan ni Pablo. Makikita niyang nagkakatipon sa Hukuman ang lahat ng naakay niya kay Cristo. At, gaya ng sinasabi ng ikatlong kabanata, sila ay mapapatatag at magiging “walang kapintasan sa kabanalan sa harap ng Diyos.”

Hanggang sa dumating ang dakilang araw na iyon, dapat tayong magpatuloy; dapat nating iwaksi ang bawat kasalanang alam natin at linisin ang ating buhay sa lahat ng karumihan. Kung may magsabing, “Naabot ko na ang ganap na kabanalan,” dinadaya lang niya ang sarili niya, sapagkat sinasabi ng Kasulatan, “Kung sinasabi nating hindi tayo nagkasala, ginagawa nating sinungaling Siya, at ang Kanyang Salita ay wala sa atin” (1 Juan 1:10). Hindi maaabot ang kabanalan hanggang sa makatagpo natin ang ating Tagapagligtas, mapagmasdan ang Kanyang mukha, at sa maluwalhating sandaling iyon ay maging katulad Niya. Gaya ng sinasabi ng 1 Juan 3:2, “Kapag Siya ay napakita, tayo ay magiging katulad Niya; sapagkat makikita natin Siya kung ano Siya.”

1 Tesalonica, Kabanata 4: Mga Pananagutan at ang Pagdagit

Mga Pangaral (1 Tesalonica 4:1-12)

Sa bahaging ito, inilahad ng apostol ang paglakad na nakalulugod sa Diyos. Habang naglilingkod si Pablo sa gitna ng mga taga-Tesalonica, naging maingat siyang idiin ang praktikal na panig ng pagka-Cristiano. Kung minsan, madali nating mapabayaang ito. Masyado tayong abala sa doktrina kaya hindi na natin sapat na idinidiin ang ating mga pananagutan bilang mga mananampalataya. Parehong mahalaga ang dalawang panig ng pagka-Cristiano.

May natatanging babala sa talatang ito laban sa mga kasalanan ng karumihan. Noong panahon ni Pablo, napakakaraniwan ng imoralidad sa mga pagano kaya pati ang mga Cristiano ay madaling tumingin dito nang may kaunting pagwawalang-bahala o maging pagsang-ayon pa. Gaya ng isinulat ni Alexander Pope:

*Ang bisyo'y halimaw na kakila-kilabot ang anyo,
Na upang kamuhian ay kailangan lang makita mo;
Ngunit kapag malimit makita, at mukha niya'y kilala na,
Una'y tinitiiis, saka kinaaawaan, saka niyayakap na.*

Sa mga bansang pagano, ang pinakamasamang uri ng kahalayan ay kaugnay ng pagsamba sa kanilang mga huwad na diyos. Pero ang ating Diyos ay walang hanggang banal, at tayong mga nakakakilala sa Kanya ay tinawag na mag-ingat para iwasan ang bawat hilig sa karumihan. Kaya isinulat ng

apostol, “Ito ang kalooban ng Diyos, ang inyong pagpapabanal, na kayo ay lumayo sa pakikiapid” (1 Tesalonica 4:3).

Madalas nating makitang bahagi lang ng talatang ito ang sinisipi, lalo na ng mga hindi nakakaunawa sa kahulugan ng pagpapabanal. Iniisip nila na ang pagpapabanal ay isang ikalawang tiyak na gawain ng biyaya na sumusunod sa pag-aaring-ganap. Dahil nakasandig sila sa maling simula, sinusubukan nilang humanap ng suporta sa Kasulatan sa unang bahagi ng talatang ito. Pero ang sinasabi ni Pablo ay kalooban ng Diyos na ang mga mananampalataya ay lumakad nang hiwalay sa lahat ng masama at imoral. Dapat ihiwalay ng mga taga-Tesalonica ang kanilang sarili sa kahalayan at kalaswaan na naging katangian ng marami sa kanila bago sila naligtas.

Kalooban ng Diyos na ang mga mananampalataya ay lumakad sa kalinisan, na itinuturing ang kanilang katawan bilang nakatalaga sa Kanya (tingnan ang pangaral ni Pablo sa 4:4-5). Baka may magsabi, “Nakatira tayo sa isang sibilisadong bansa kung saan natutunan na ng tao ang pagkakaiba ng malinis at maruming pamumuhay; hindi na natin kailangan ang ganitong pangaral.” Pero ang sinumang nakakaalam sa tunay na kalagayan sa loob at labas ng iglesyang nagpapahayag ay makauunawa kung gaano kahalaga ang paalalang ito. Laging may tuksong ibaba ang pamantayang Cristiano. Kailangan nating laging maalalahanan kung gaano kahalaga ang mamuhay nang malinis.

Imposibleng magkasala sa paraang isinulat ni Pablo nang hindi nakagagawa ng mali sa iba. Ang mga kasalanang binanggit niya rito ay hindi magagawa nang mag-isa, at laging may ibang taong nasasaktan sa ganitong di-banal na mga gawa. Kaya

nagbigay ang apostol ng babala “na walang sinumang lumampas at mandaya sa kanyang kapatid sa anumang bagay” (4:6).

Ang katawan ng mananampalataya ay templo ng Espiritu Santo, at dapat itong italaga sa kaluwalhatian ng ating pinagpalang Panginoon. Kung hinahamak ng isang tao ang ganitong paalala, siya ay “hindi tao ang hinahamak, kundi ang Diyos, na nagbigay rin sa atin ng Kanyang Banal na Espiritu” (4:8).

Sa 1 Tesalonica 4:9-10, binanggit ni Pablo ang pag-ibig na siyang katibayan ng bagong likas na ibinigay sa lahat ng ipinanganak ng Diyos. Kitang-kita ng lahat ang pag-ibig sa kapatid ng mga bagong mananampalataya sa Tesalonica, pero sinabi sa kanila ng apostol na sa bagay na ito (gaya ng sa bawat iba pang biyaya) ay dapat may patuloy na pagsulong.

Nagbigay pa si Pablo ng isa pang napakapraktikal na payo: “Pagsikapan ninyong mamuhay nang tahimik, at gawin ang sarili ninyong gawain” (4:11). Ang salitang isinaling “pagsikapan” dito ay nangangahulugang “maging mapaghangad.” Dapat tayong maging mapaghangad na gawin ang sarili nating gawain; ibig sabihin, asikasuhin natin ang sarili nating buhay! Marami ang parang ang hangad ay asikasuhin ang buhay ng lahat maliban sa sarili nila, pero ang pakikialam sa buhay ng iba ay laging nauuwi sa alitan at pagkakabaha-bahagi.

Nang pangaralan ni Pablo ang mga taga-Tesalonica na “gumawa sa pamamagitan ng sarili ninyong mga kamay,” ang sinasabi niya ay hindi dapat umasa ang Cristiano sa iba. Dapat siyang maghanapbuhay sa marangal na paggawa; kung maaari, dapat niyang tustusan ang sarili niya. Hindi niya dapat asahan na bubuhayin siya ng ibang tao habang siya ay tamad.

Ang Ikalawang Pagdating (1 Tesalonica 4:13-18)

Pagkatapos ng mga pangaral sa mga talata 1-12, bumaling ang apostol sa isa pang bagay, isang tanong na bumabagabag sa mga batang Cristiano sa Tesalonica. Ibinalita ni Timoteo kay Pablo na nag-aalala sila tungkol sa ilan sa kanila na namatay na. Nagtatanong ang mga natitirang buhay, *Ano ang mangyayari sa mga pumanaw na kapag muling dumating si Cristo?*

Noong kasama pa ni Pablo ang mga taga-Tesalonica, sinabi niya sa kanila na muling darating si Jesus para itatag ang Kanyang kaharian dito sa lupa, at agad nilang inakala na ang mga namatay bago ang pagbabalik ng Panginoon ay baka hindi makabahagi sa Kanyang paghahari, na ang mga buhay lang sa Kanyang pagbabalik ang sasalubong sa Kanya at magkakaroon ng bahagi sa kaharian. Kung tutuusin, paano maghahari na kasama Niya rito ang mga taong wala na sa sanlibutang ito? Isinulat ng apostol ang mga talata 13-18 para itama ang kanilang maling pagkaunawa at ibahagi ang bagong pahayag na inihayag sa kanya ng Panginoon.

Nagsimula si Pablo, “Hindi ko ibig na kayo ay hindi makaalam, mga kapatid, tungkol sa mga natutulog” (4:13). Nang gamitin niya ang salitang “natutulog,” ang ibig niyang sabihin ay “patay.” Sa bandang huli, nang banggitin niya si Jesus, ginamit niya ang salitang “namatay,” pero nang banggitin niya ang mga mananampalataya, ginamit niya ang mga salitang “tulog” at “natutulog.” Si Cristo ay namatay; pumasok Siya sa kamatayan at sa lahat ng kasama nito nang pumalit Siya sa ating lugar sa krus. Pero tayong nagtitiwala sa Kanya ay hindi kailanman makakakita ng kamatayan. Kung papasok man tayo sa tinatawag nating “kamatayan,” ang ating katawan ay matutulog lang hanggang sa pagbabalik ng Panginoong Jesus. Iiwan ng

ating espiritu ang ating katawan at makakasama ni Cristo:
“Wala sa katawan... kasama ng Panginoon” (2 Corinto 5:8).

Hindi sinaway ni Pablo ang mga mananampalataya sa kanilang pagdadalamhati kapag nawawalan sila ng mga mahal sa buhay na kay Cristo, pero sinabi niya sa kanila na huwag magdalamhati gaya ng iba na hindi na muling makakasama ang kanilang mahal sa pagdating ng ating Panginoong Jesu-Cristo. May pag-asa tayong muling magkasama-sama “kung naniniwala tayo na si Jesus ay namatay at muling nabuhay” (1 Tesalonica 4:14)—at naniniwala nga tayo! Hindi tayo Cristiano kung hindi tayo naniniwala rito. Ang katotohanan ng kamatayan at muling pagkabuhay ni Jesus ang saligang katotohanan ng pagka-Cristiano.

Sinasabi sa atin ng 1 Corinto 15:3-4 “na si Cristo ay namatay dahil sa ating mga kasalanan ayon sa mga Kasulatan; At Siya ay inilibing, at Siya ay muling nabuhay nang ikatlong araw ayon sa mga Kasulatan.” At ang Roma 4:25, na tumutukoy kay Cristo, ay nagsasabing, “Na ibinigay dahil sa ating mga pagsuway, at muling binuhay dahil sa ating pag-aaring-ganap.” Ang katawan ni Jesus ay lumabas mula sa libingan. Sa katawang iyon Siya umakyat sa Langit, at sa katawang iyon Siya nakaupo ngayon sa trono ng Diyos.

Sinasabi ng Roma 10:9-10, “Kung ipahahayag mo ng iyong bibig na si Jesus ay Panginoon, at sasampalataya ka sa iyong puso na Siya ay binuhay ng Diyos mula sa mga patay, ikaw ay maliligtas. Sapagkat sa puso ay sumasampalataya ang tao sa ikatutuwid; at sa bibig ay nagpapahayag sa ikaliligtas.” Ang sinumang hindi naniniwala sa kamatayan at muling pagkabuhay ni Cristo ay walang karapatang taglayin ang pangalang *Cristiano*.

Sa King James version, ganito ang ikalawang bahagi ng 1 Tesalonica 4:14: “Ang mga natutulog kay Jesus ay dadalhing kasama Niya ng Diyos.” Mas mabuting salin siguro ang, “Ang mga pinatulog ni Jesus ay aakayin ng Diyos na kasama Niya.” Ang pinagpalang Panginoon mismo ang kumukuha sa Kanyang mga pagod na banal at pinatulog sila hanggang sa maluwalhating umaga ng muling pagkabuhay, kung kailan sila gigisingin sa tunog ng Kanyang tinig. Saka sila aakayin ng Diyos na kasama Niya.

Paano darating ang Panginoong Jesus kasama ang lahat ng Kanyang mga banal para itatag ang Kanyang kaharian kung ang ilan sa Kanyang mga banal ay nasa Langit at ang ilan ay nasa lupa? Ipinaliwanag ni Pablo na kapag dumating ang Panginoon para sa Kanyang mga sarili, bubuhayin Niya ang mga patay at babaguhin ang mga buhay, at sila ay “aagawing sama-sama... sa mga ulap, upang salubungin ang Panginoon sa hangin” (4:17). Saka sila aakayin ng Diyos na kasama ng Panginoong Jesus kapag bumaba Siya sa kapangyarihan at kaluwalhatian.

Isang bagong pahayag ito (“Ito ang sinasabi namin sa inyo sa pamamagitan ng salita ng Panginoon”) na tayong mga buhay pa pagbalik ng Panginoon ay hindi mauuna sa mga “natutulog” (4:15). Wala akong makitang kahit isang salita sa tatlong sinoptikong Ebanghelyo (Mateo, Marcos, at Lucas) tungkol sa anyong ito ng pagdating ng Panginoon para sa Kanyang mga banal. Sa mga Sinoptiko, laging nakatuon ang pansin sa pagdating ng Anak ng Diyos kasama ang Kanyang mga banal para itatag ang Kanyang kaharian sa lupa. Pero ang Ebanghelyo ni Juan ay nagbibigay ng kaugnayan sa 1 Tesalonica 4:13-18. Sinabi sa atin ni Juan na bago umalis ang Panginoon, sinabi Niya sa mga apostol sa silid sa itaas, “Ako’y paroroon upang

ipaghanda kayo ng lugar. At kung Ako'y paroroon at ipaghahanda kayo ng lugar, Ako'y muling paririto, at tatanggapin Ko kayo sa Aking sarili; upang kung saan Ako naroroon, kayo rin ay naroroon” (Juan 14:2-3). Alam nilang muli Siyang darating para itatag ang Kanyang kaharian; nasabi na Niya iyon sa kanila noon. Pero ngayon ay ibinigay Niya sa kanila ang kaalaman tungkol sa isang lihim na iningatan Niya sa Kanyang puso hanggang sa panahong iyon: “Ako'y muling paririto, at tatanggapin Ko kayo sa Aking sarili.” Ang anyong ito ng Kanyang pagdating ang ibinigay sa pamamagitan ng pahayag kay apostol Pablo at sa pamamagitan niya ay sa atin.

Magkakaroon ng isang salinlahi ng mga Cristiano na nabubuhay sa lupa sa kanilang likas na katawan kapag muling dumating ang Panginoon. Wala tayong paraan para malaman kung kailan mangyayari ang pinagpalang pangyayaring ito. Baka ikalugod Niyang ipagpaliban ang Kanyang pagdating hanggang sa makaalis na tayo sa sanlibutang ito, pero dapat tayong mamuhay na araw-araw na umaasa sa Kanyang pagbabalik.

Ganito ang sinasabi ng King James version: “Tayong mga buhay at naiiwan hanggang sa pagdating ng Panginoon ay hindi *pipigil* sa mga natutulog” (1 Tesalonica 4:15, idinagdag ang italiko). Nagbago na ang kahulugan ng salitang Ingles na “prevent” sa nakalipas na tatlong daan o higit pang taon. Nang isalin ang Biblia noong 1611, ang *to prevent* ay nangangahulugang “mauna.” Nang banggitin ni David ang kanyang panalangin sa umaga sa Awit 119:147, sinabi niya, “Inunahan ko ang pagbubukang-liwayway.” Hindi niya ibig sabihing pinigil niya ang pagsikat ng araw; ang ibig niyang sabihin ay gising na siya at nananalangin bago pa sumikat ang

araw. Ngayon, ang *to prevent* ay nangangahulugang “humadlang.” Pero ang ibig sabihin ni Pablo ay tayong mga buhay pa pagbalik ni Cristo ay hindi papasok sa kaharian nang kahit isang saglit na mas maaga kaysa sa mga namatay na. Sabay-sabay tayong lahat na papasok.

Ipinapakita ng 1 Tesalonica 4:16 na “ang Panginoon mismo ay bababa mula sa Langit.” Gustung-gusto ko ang mga salitang iyan: *ang Panginoon mismo!* Siya ang hinihintay ko! Sinabi ng mga anghel, “Ang Jesus ding ito, na dinala sa Langit mula sa inyo, ay darating sa gayunding paraan na nakita ninyong Siya’y pumapasok sa Langit” (Mga Gawa 1:11). Ang Panginoon mismo ang ating inaabangan.

Bababa Siya “na may sigaw, na may tinig ng arkanghel.” Ang arkanghel sa Lumang Tipan ay kaugnay ng bayang Judio sa isang natatanging paraan. Sinasabi ng Daniel 12:1, “Sa panahong iyon ay tatayo si Miguel, ang dakilang prinsipal na nagtatanggol sa mga anak ng iyong bayan.” Maririnig ang tinig ni Miguel na arkanghel kasabay ng pagbibigay ng Panginoon ng Kanyang sigaw na gumigising. Kapag dumating si Cristo, ang mga banal ng lahat ng nakaraang panahon pati ang mga banal ng kapanahunang ito ay kasama sa katuparan ng hula.

Kapag tumunog “ang trumpeta ng Diyos,” “ang mga patay kay Cristo ay unang babangon.” Ang huling sugnay ay maaaring isalin nang literal na, “Ang mga patay kay Cristo ay unang tatayo.” Milyun-milyong ang katawan ay natutulog sa lupa ang makaririnig ng Kanyang tinig. Narinig ito ni Lazarus nang siya ay nasa libingan, at agad siyang nabuhay. Gayundin, ang lahat ng ligtas na namatay ay tatayo, babalik sa buhay, sa unang pagkabuhay na muli.

Pagkatapos, tayong mga buhay pa ang katawan ay “aagawing kasama nila sa mga ulap” (1 Tesalonica 4:17). Ang tiyak na pantukoy bago ang “mga ulap” ay nakapagpapalabo sa kahulugan ng mga salita ni Pablo. Sa palagay ko ay hindi tayo aakyat sa mga mabulak na ulap sa itaas ng ating mundo. Kahit ang ating mga piloto ay lumilipad nang mas mataas pa roon. Pero napakaraming milyon tayo kaya aakyat tayo na parang mga ulap ng tao. Ang pangyayaring ito ang tinatawag nating pagdagit sa iglesya. Tayo ay dadagitin (dadalhin) “upang salubungin ang Panginoon sa hangin.” Ang salitang isinaling “salubungin” ay nangangahulugang “lumabas para salubungin ang isang tao upang bumalik na kasama niya,” gaya sa Mga Gawa 28:15.

Tayo ay “aagawing *sama-sama*” (idinagdag ang *italiko*). Magkakasama tayo sa pakikisama rito sa ibaba. Magkakasama tayong gumagawa rito sa ilalim ng awtoridad ng ating Panginoon. At kapag bumalik Siya, tayo ay “aagawing sama-sama.” Makikilala natin ang mga kasama nating sasalubong sa Panginoon. Kung minsan ay may nagtatanong sa akin, “Magkakakilala ba tayo sa Langit?” Magkakakilala tayo nang higit pa kaysa dati! “Kung magkagayo’y makikilala ko nang lubos, gaya rin naman na ako’y lubos na nakikilala” (1 Corinto 13:12). Makikilala natin gaya ng pagkakilala sa atin ng Diyos mismo.

May mga kahanga-hangang pangyayaring mahahayag sa mga darating na panahon. Tatayo tayo sa harap ng Hukuman ng Panginoon sa ating niluwalhating katawan para tanggapin ang mga gantimpala sa mga gawang ginawa sa buhay na ito. Bababa Siya para kunin ang Kanyang kaharian; at gaya ng mga hukbo sa Apocalipsis 19:14 na sumusunod sa nakasakay sa puting

kabayo, darating tayo kasama ng Panginoon para makibahagi sa Kanyang kaluwalhatian sa araw ng tagumpay na iyon. Ito ang ating pag-asa; ito ang pag-asa ng iglesia.

Pero anuman ang mga pangyayaring mahayag, lagi tayong makakasama ng Panginoon: “At sa gayon ay makakasama tayo ng Panginoon magpakailanman.”* At sinabi ng apostol na “aliwin ninyo ang isa't isa sa pamamagitan ng mga salitang ito” (1 Tesalonica 4:18). Nagdadala ba ang mga ito ng kaaliwan sa iyong puso? Dapat lang, kung namumuhay ka para sa Kanya. Kung hindi, walang kaaliwan para sa iyo sa “mga salitang ito.”

1 Tesalonica, Kabanata 5: Paghuhukom at Kaaliwan

Ang Araw ng Panginoon (1 Tesalonica 5:1-11)

Matapos ipaliwanag ang katotohanan tungkol sa pagdagit, ibinaling naman ng apostol ang kanyang pansin sa Araw ng Panginoon. Pagkatapos ng pagdagit sa mga banal, daranasin ng sanlibutan ang pinakamadilim na panahong naranasan nito kailanman. Sa maraming bahagi ng Lumang Tipan, ang panahong ito ay tinatawag na Araw ng Panginoon o panahon ng kabagabagan. Tinatawag din itong malaking kapighatian sa Luma at sa Bagong Tipan. Binanggit ni Pablo ang araw na iyon sa 1 Tesalonica 5:1-2:

Datapuwat tungkol sa mga panahon at mga kapanahunan, mga kapatid, ay hindi na kailangang kayo'y sulatan ko. Sapagkat kayo rin ang lubos na nakaaalam na ang Araw ng Panginoon ay darating na gaya ng magnanakaw sa gabi.

Dito makikita natin na ang paksa ng Araw ng Panginoon ay kasama sa pananalitang "ang mga panahon at mga kapanahunan." Ang mga panahon at kapanahunang binabanggit sa hula ay hindi kailanman tungkol sa pagdating ng Panginoon para sa Kanyang iglesya. Lagi itong tungkol sa mga pangyayaring nauuna at humahantong sa pagdating ng Panginoon upang itatag ang Kanyang kaharian dito sa lupa. Ang anumang pagtatangkang kuwentahin kung kailan babalik ang Panginoon para sa Kanyang mga sarili ay nauuwi lamang sa kalituhan.

Ang pananalitang "ang mga panahon at mga kapanahunan" ay makikita pa nang dalawang beses sa Kasulatan: minsan sa aklat ng Daniel at minsan sa aklat ng Mga Gawa. Sa Daniel 2:19-22 ay sinasabi sa atin:

Nang magkagayo'y nahayag kay Daniel ang lihim [tungkol sa panaginip ni Nebuchadnezzar] sa isang pangitain sa gabi. Nang magkagayo'y pinuri ni Daniel ang Diyos ng langit. Si Daniel ay sumagot at nagsabi, Purihin ang pangalan ng Diyos magpakailanman: sapagkat Kanya ang karunungan at kapangyarihan: At Kanyang binabago ang mga panahon at mga kapanahunan: Siya ang nag-aalis ng mga hari at naglalagay ng mga hari: Siya ang nagbibigay ng karunungan sa marurunong, at ng kaalaman sa mga may unawa: Kanyang inihahayag ang malalalim at lihim na bagay: Kanyang nalalaman ang nasa kadiliman, at ang liwanag ay tumatahan sa Kanya.

Malinaw na dito, "ang mga panahon at mga kapanahunan" ay tungkol sa mga pangyayari sa lupa. Binabago ng Diyos ang mga panahon at kapanahunan kapag ipinagpapaliban Niya ang paghuhukom dahil ang isang bansa ay nagsisi at bumalik sa Diyos. Halimbawa, inutusan si Jonas na pumunta sa Nineveh at ipahayag na darating ang paghuhukom sa loob ng apatnapung araw, ngunit nagsisi ang Nineveh at ipinagpaliban ng Diyos ang pagkawasak nito nang dalawang daang taon. Pagkatapos ay dumating din ang paghuhukom dahil muli nilang tinanggihan ang Salita ng Panginoon. Ganito rin ang ginawa ng Diyos sa Israel at sa Juda sa iba't ibang pagkakataon: ipinagpaliban Niya ang paghuhukom nang sila'y magsisi.

Sa Mga Gawa 1:6, tinanong ng mga alagad ang nabuhay na mag-uling Tagapagligtas, "Panginoon, sa panahong ito baga'y isasauli Mo ang kaharian sa Israel?" Ang tinutukoy nila ay ang panahong inihula sa Lumang Tipan. Sumagot si Jesus:

Hindi ukol sa inyo ang pagkaalam ng mga panahon o ng mga kapanahunan, na inilagay ng Ama sa Kanyang sariling kapamahalaan. Datapuwat tatanggap kayo ng kapangyarihan, pagdating sa inyo ng Espiritu Santo: at kayo'y magiging mga saksi Ko sa Jerusalem, at sa buong Judea, at sa Samaria, at hanggang sa kahuli-hulihang hangganan ng lupa (1:7-8).

Wala nang hihigit pa sa linaw ng mga salita ng Panginoon. Hindi natin trabaho na alamin kung kailan magsisimula ang Araw ng Panginoon. Ang trabaho natin ay ipangaral ang Ebanghelyo. Dapat tayong pumunta sa bawat bayan at sa bawat bansa hanggang marinig ng buong sanlibutan ang mabuting balita.

Kaya mayroon tayong mga hula ng Lumang Tipan, ang mga salita ni Cristo tungkol sa Araw ng Panginoon, at ang paalala ni Pablo na darating ito "na gaya ng magnanakaw sa gabi" (1 Tesalonica 5:2).

Hindi na kailangang sumulat si Pablo sa mga taga-Tesalonica tungkol sa Araw ng Panginoon dahil ito ay may kinalaman sa "mga panahon at mga kapanahunan," kaya hindi ito maaaring magsimula habang nasa sanlibutan pa ang iglesia. Nais kong idiin na sa 1 Tesalonica 5:2, hindi tinutukoy ni Pablo, gaya ng akala ng ilan, ang pagbaba ng Panginoon sa himpapawid upang tawagin ang Kanyang iglesia. Ang tinutukoy niya ay ang pagdating ng Panginoon sa nakikitang kaluwalhatian upang

itatag ang Kanyang kaharian. Ang Araw ng Panginoon ay tungkol sa mga pangyayaring magaganap pagkatapos ng pagdagit sa iglesya at bago mahayag ang Panginoon sa paghuhukom. Pinalilinaw ito ng ilang talata sa Lumang Tipan. Halimbawa, sa Amos 5:18-20 ay mababasa natin:

Sa aba ninyo na nagnanasa ng Araw ng Panginoon! Ano ang mapapala ninyo rito? Ang Araw ng Panginoon ay kadiliman, at hindi liwanag. Gaya ng isang tao na tumakas sa isang leon, at sinalubong siya ng isang oso; o pumasok sa bahay, at isinandal ang kanyang kamay sa pader, at tinuklaw siya ng ahas. Hindi бага ang Araw ng Panginoon ay magiging kadiliman, at hindi liwanag? Napakadilim nga, at walang anumang liwanag doon?

May ilang tao sa Israel na nananabik sa Araw ng Panginoon, sapagkat akala nila ay matatapos na noon ang kanilang mga kaguluhan. Ngunit kapighatian ang inihula ng propeta para sa kanila. Sinabi niya na ang Araw ng Panginoon ay parang pagtakas sa isang panganib para lamang mapasuong sa mas malaking panganib. Sabi nga natin, aalis sila sa kawali para lang mahulog sa apoy. Ang Araw ng Panginoon ay magiging panahon ng paghuhukom. Haharapin ng Diyos ang tumalikod na Israel pati na ang mga Hentil dahil sa kanilang kahangalan at kasalanan. Sa ganitong diwa, ang Araw ng Panginoon ay hindi dapat nasain ng mga nabubuhay pa sa kanilang mga kasalanan. Magdadala ito ng paghuhukom at matinding kapighatian sa mga taong nabubuhay pa sa lupa.

Ang Sofonias 1:14-15 ay nagbibigay sa atin ng nakapanglulumong larawan ng kalagayang mangingibabaw sa Araw ng Panginoon:

Ang dakilang Araw ng Panginoon ay malapit na, malapit na, at nagmamadaling mainam, ang tinig ng Araw ng Panginoon: ang makapangyarihang tao ay sisigaw roon nang buong kapaitan. Ang araw na iyon ay araw ng poot, araw ng kabagabagan at kapighatian, araw ng pagkagiba at pagkasira, araw ng kadiliman at kalumbayan, araw ng mga ulap at ng makapal na kadiliman.

Sa Joel 2:1-3 ay mababasa natin:

Hipan ninyo ang pakakak sa Sion, at magpatunog kayo ng hudyat sa Aking banal na bundok: manginig ang lahat na nananahan sa lupain: sapagkat ang Araw ng Panginoon ay dumarating, sapagkat malapit na; Araw ng kadiliman at ng kalumbayan, araw ng mga ulap at ng makapal na kadiliman, gaya ng buwang-liwayway na lumalaganap sa mga bundok: isang dakila at malakas na bayan; kailanman ay walang naging gaya nito, ni hindi na magkakaroon pa pagkatapos nito, hanggang sa mga taon ng maraming salinlahi. Isang apoy ang lumalamon sa unahan nila; at sa likuran nila ay may ningas na nagniningas: ang lupain ay gaya ng halamanan ng Eden sa unahan nila, at sa likuran nila ay isang ilang na sira; oo, at walang makatatakas sa kanila.

Ipinaaalala sa atin ng mga salita ni Joel ang mga salita ng ating Panginoong Jesus sa Mateo 24:21-22:

Sapagkat sa panahong iyon ay magkakaroon ng malaking kapighatian, na kailanman ay hindi nangyari mula nang pasimula ng sanlibutan hanggang ngayon, at hindi na mangyayari kailanman. At kung hindi paiikliin ang mga

araw na iyon, ay walang laman na maliligtas: datapuwat dahil sa mga hinirang ay paiikliin ang mga araw na iyon.

Dahil sa mga kakila-kilabot na pangyayaring naganap kamakailan lamang, hindi na tayo dapat mahirapang maniwala sa mga hulang ito. Mula nang matuklasan at magamit ang bomba atomika, madali nang makita na ang isa pang digmaang pandaigdig ay maaaring humantong sa pagkawasak ng lahat ng laman. Nang banggitin ng Panginoon ang mga hinirang, ang nasa isip Niya ay ang nalabi sa Israel at ang mga taga-ibang bansa na naghihintay sa Panginoon sa panahon ng malaking kapighatian.

Bumalik tayong muli sa Lumang Tipan. Mababasa natin sa Jeremias 30:7: "Sa aba! sapagkat ang araw na iyon ay dakila, na anupa't walang gaya nito: ito nga'y panahon ng kabagabagan ni Jacob [ng Israel]; ngunit siya'y maliligtas doon." Magkakaroon ang Diyos sa lupa ng isang nalabi mula sa Israel na babalik sa Panginoon, at gagamitin Niya sila bilang mga saksi sa sanlibutan ng mga Hentil. Dahil dito, maraming tao ang magiging handang sumalubong sa Panginoon kapag bumaba Siya upang angkinin ang Kanyang kaharian.

Sinasabi sa atin ng Malakias 4:1-2 na ang masamang sanlibutan ng mga Hentil at ang tumalikod na Judaismo ay lubos na wawasakin sa Araw ng Panginoon, ngunit ang mga babalik sa Panginoon ay maliligtas sa pagkawasak:

Sapagkat, narito, ang araw ay dumarating, na nagniningas na parang hurno; at lahat ng palalo, oo, at lahat na gumagawa ng kasamaan, ay magiging dayami: at ang araw na dumarating ay susunog sa kanila, sabi ng Panginoon ng mga hukbo, na anupa't hindi mag-iiwan sa kanila ng ugat ni sanga man. Ngunit sa inyo

na natatakot sa Aking pangalan ay sisikat ang araw ng katuwiran na may kagalingan sa kanyang mga pakpak; at kayo'y lalabas, at lalaking gaya ng mga guya sa kulungan.

Ang Araw ng Panginoon ay ang panahon na, kapag natapos na ang araw ng biyaya, dadalawin ng Diyos ang sanlibutan sa paghuhukom. Bago dumating ang araw na iyon ng poot, ang unang malaking pangyayaring gugulantang sa sanlibutan ay ang biglang pagkawala ng milyun-milyong taong nakakilala at umibig sa Panginoong Jesu-Cristo. Sa isang sandali ay nasa lupa pa sila: ang ilan ay natutulog; ang ilan ay naghihirap sa mga ospital; ang ilan ay nagtitiis ng sakit, dalamhati at kapighatian; ang ilan ay nagkakatipon para sa pagsamba. Ngunit sa susunod na sandali, "sa isang kisap-mata," ang mga tinubos na ito ay babaguhin at mawawala (1 Corinto 15:52). Magigising ang sanlibutan at matutuklasang wala na sila.

Nabasa ko ang tungkol sa isang ginoo na minsan isang buwan ay pumupunta sa isang lungsod kung saan walang tigil ang kalabog, kalabog, kalabog ng malalaking pagawaan ng bakal. Nagtataka siya kung paano nakakatulog ang mga taga-roon, ngunit sanay na sanay na sila sa ingay kaya hindi na sila naaabala nito. Siya naman ay hindi makatulog tuwing doon siya magpapalipas ng gabi. Isang hatinggabi, nagkaproblema ang kuryente at sa isang iglap ay huminto ang mga pagawaan. Biglang nagising ang buong bayan. Sanay na sanay na sila sa ingay kaya iyon pa ang nagpapatulog sa kanila.

Narinig na ng sanlibutan ang Ebanghelyo sa loob ng maraming siglo, ngunit natutulog pa rin ito. Ngunit balang araw ay wala na ang iglesya, at ang Ebanghelyo, gaya ng ipinangangaral ngayon, ay mapapatahimik. Saka magigising ang sanlibutan at matutuklasang pumapasok na ito sa Araw ng Panginoon.

"Kapag sinasabi nila, Kapayapaan at katiwasayan; kung magkagayo'y darating sa kanila ang biglang pagkawasak, gaya ng pagdaramdam sa panganganak ng isang babaing nagdadalang-tao; at sila'y hindi makatatakas" (1 Tesalonica 5:3).

Sa 1 Tesalonica 5:4, ibinaling ni apostol Pablo ang kanyang pansin sa pag-alihw sa mga mananampalataya. Ang pagdating ng Panginoon ay hindi magiging "gaya ng magnanakaw sa gabi" para sa mga masigasig na naghihintay sa Kanyang pagbabalik. Tayong mga ligtas ay "mga anak ng araw: tayo'y hindi sa gabi, ni sa kadiliman" (5:5). Dati tayong mga anak ng kadiliman, ngunit inilabas tayo ng Diyos mula sa kadiliman tungo sa liwanag.

Habang natutulog ang sanlibutan, tayo ay dapat na alisto, gising, at laging naghahangad na maglingkod sa Panginoong Jesus. Dapat nating ipinakikilala ang Kanyang katotohanan sa ibang tao at sinisikap natin silang ihanda upang salubungin Siya pagbalik Niya. O, magising nawa ang mga Cristiano saanman mula sa kanilang katamaman, sa kanilang kapabayaang at kababawan! O, maunawaan nawa nila ang kaseryosohan ng panahong ating kinabubuhayan! Isang taimtim na bagay ang maging Cristiano sa isang sanlibutang gaya ng sa atin, sapagkat di magtatagal ay kailangan na nating magsulit ng ating mga gawa sa dakilang Hukom.

Tayong mga "anak ng liwanag" ay dapat magsuot ng "baluti ng pananampalataya at pag-ibig" (5:8). Iingat ng pananampalataya at pag-ibig ang ating mga puso. Habang ang sanlibutan ay patuloy na naanod patungo sa panahon ng malaking kabagabagan, tayo ay nababantayan at naiingatan ng ating pagtitiwala sa Diyos.

Bukod sa baluti, sinabi ni Pablo na magsuot tayo "bilang turbante, ng pag-asa ng kaligtasan. Sapagkat hindi tayo itinalaga ng Diyos sa kagalitan" (5:8-9). Sa madaling salita, wala na tayo rito upang makibahagi sa araw na iyon ng poot. Ililigtas tayo mula sa sanlibutang ito, sapagkat itinalaga tayo "upang magtamo ng kaligtasan." Ang nasa isip dito ni Pablo ay ang ating huling kaligtasan.

Ang sanlibutan ay naaanod patungo sa araw na ibubuhos mula sa Langit ang poot ng Diyos, at ihahagis si Satanas sa lupa. Pagkatapos ay itatapat ng diyablo ang kanyang poot laban sa poot ng Diyos. Darating ang oras ng paghuhukom, ngunit tayo ay ililigtas mula roon ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Kukunin tayo ayon sa pangako sa iglesya sa Filadelfia:

"Sapagkat tinupad mo ang salita ng Aking pagtitiis, ikaw naman ay iingatan Ko sa oras ng pagsubok, na darating sa buong sanlibutan, upang subukin ang mga nananahan sa ibabaw ng lupa" (Apocalipsis 3:10).

Bilang mga Cristiano, hindi tayo permanenteng nananahan sa lupa; ang ating pagkamamamayan ay nasa Langit, na mula roon ay hinihintay natin ang Tagapagligtas na darating upang kunin tayo palayo sa darating na poot. Ang ilan sa atin na nabubuhay ngayon ay maaaring buhay pa pagdating ng Panginoon upang dagitin ang Kanyang mga banal. Ngunit mabuhay man tayo hanggang sa Kanyang pagbabalik o mamatay bago Siya dumating, alam nating tayong lahat ay dadagitin upang "mabuhay na kasama Niya" (1 Tesalonica 5:10).

Tinapos ng apostol ang kanyang mensahe tungkol sa Araw ng Panginoon sa pagsasabing, "Kaya't mangag-aliwan kayo sa isa't isa" (5:11). Walang kaaliwan sa mensaheng ito para sa mga hindi pa ligtas. Nakaamba ang araw ng paghuhukom para sa mga

hindi pa lumalapit kay Cristo. "Ngayon ang araw ng kaligtasan" (2 Corinto 6:2), at habang ipinangangaral ang Ebanghelyo, nais ng Diyos na ang lahat ay sumampalataya at mabuhay; ngunit kung patuloy na tatanggihan ng tao ang Kanyang Anak, paghuhukom lamang ang naghihintay sa kanila. Sarili nilang kasalanan kung maiwan sila sa araw ng pagdagit, sapagkat gumawa ang Diyos ng daan ng pagtakas, at hindi nila ito ginamit.

Para sa ating mga ligtas na umaasa at naghihintay sa pagbabalik ng Panginoon, nakaaaliw malaman na wala tayong bahagi sa mga kapighatian ng sanlibutang ito sa panahon ng malaking kapighatian. Kasama tayo ng Panginoon sa bahay ng Ama. Kapag bumaba Siya sa lupa upang itatag ang Kanyang kaharian, sasama tayo sa Kanya at maghahari kasama Niya. Ilalagay Niya ang Kanyang mga tinubos sa mga posisyon ng kapamahalaan sa mababang sansinukob na ito. Sa 1 Corinto 6:2-3 ay nagtanong si Pablo, "O hindi бага ninyo nalalaman na ang mga banal ay siyang magsisihatol sa sanlibutan? At kung ang sanlibutan ay hahatulan ninyo, hindi бага kayo karapat-dapat humatol ng kaliit-liitang bagay? Hindi бага ninyo nalalaman na tayo'y magsisihatol sa mga anghel?"

Kaya ang dapat nating masigasig na hinihintay ay hindi ang araw ni Jehova, kundi ang pagdating ng Panginoong Jesus upang kunin tayo upang makasama Niya at maging katulad Niya magpakailanman. Tinitiyak sa atin ng Hebreo 9:27-28 na "kung paanong itinakda sa mga tao ang mamatay na minsan, at pagkatapos nito ay ang paghuhukom: Gayon din naman si Cristo, na inihandog na minsan upang dalhin ang mga kasalanan ng marami; ay pakikita sa ikalawa nang walang kasalanan sa mga naghihintay sa Kanya sa ikaliligtas."

*Si Jesus ay hinihintay, na pumasok na sa loob
Ng Dakong Kabanal-banalan nang kasalana'y ialis Niyang
lubos:
Isang dako sa kaluwalhatian ay inihahanda Niya roon,
Kung saan makakasama Niya kami; ngunit ikaw ba'y
naroroon?*

Mga Pangaral (1 Tesalonica 5:12-22)

Ang bahaging ito ng kabanata ay binubuo halos ng mga pangaral na nakasalig sa katotohanang nahayag na.

Ang paalala sa mga talata 12-13 ay tungkol sa saloobin ng mga kaanib ng katawan ni Cristo sa mga inilagay ng Diyos sa kanilang gitna bilang mga espirituwal na gabay. Ang Diyos ang tumatawag sa mga tao upang maging Kanyang mga lingkod at ipinagkakatiwala sa kanila ang mga kaloob gaya ng pagtuturo, pangangaral, at pangangasiwa. Siya ang nagbibigay ng mga lingkod na ito sa Kanyang bayan upang patibayin sila at akayin sila nang pasulong kay Cristo. Ang tunay na mga pastor ay mga espirituwal na pastol na may pananagutang alagaan ang mga tupa at mga kordero ng kawan ni Cristo. Ang ganitong mga pinuno ay dapat igalang habang sinisikap nilang tuparin ang kanilang ministryo. Hindi tayo pinapayuhan na basta lang magustuhan ang kanilang personalidad; sinasabi sa atin na kilalanin na ipinagkakatiwala sa kanila ng Diyos ang ministryo ng pagtuturo, pangangaral, at pagpapayo sa mga banal.

Ang kaisipang idinagdag sa dulo ng talata 13 ay isang pangaral na lagi nating kailangang tandaan bilang mga Cristiano: "Kayo'y magkaroon ng kapayapaan sa isa't isa." Napakadaling hayaang paglabanin tayo ng maliliit na bagay, at sa gayon ay magdala ng diwa ng alitan sa bayan ng Diyos. Tuwing mapapansin natin na

palaaway ang ating puso, dapat tayong agad lumapit sa Panginoon nang may pagpapakumbaba at paghatol sa sarili, at humingi ng biyaya na huwag sadyang magsalita o gumawa ng anumang maaaring magdulot ng away sa mga anak ng Diyos.

May labindalawang magkakaibang pangaral sa 1 Tesalonica 5:14-22. Napakalinaw at napakasimple ng mga ito kaya hindi na kailangan ng maraming salita para ipaliwanag; ipinaliliwanag na ng mga ito ang kanilang sarili.

1. "Paalalahanan ninyo ang mga manggugulo" (5:14). Ang ilan sa mga taong nasa mga lokal na iglesia o mga kapulungan ng mga banal ay likas na mapaghimagsik. Lagi nilang gustong patakbuhin ang mga bagay ayon sa sarili nilang gusto. Napakabait nila basta't nasusunod ang lahat ng gusto nila, ngunit kapag may sumalungat sa kanila, agad na lumalabas ang lumang pagkatao. Ang ganitong mga tao ay dapat paalalahanan dahil sila ay hadlang sa pagpapala.

2. "Palakasin ninyo ang loob ng mahihina ang isip [ng mahihina ang loob]." Hindi lahat ay matapang at mabilis kumilos. Dapat tayong maging maunawain sa mga kulang sa tiwala sa sarili at sa lakas ng loob.

3. "Alalayan ninyo ang mahihina." Sa halip na pintasan ang mahihina, dapat natin silang tulungan at pagtiisan ang kanilang mga kahinaan. Madali tayong humatol sa mga hindi kasinlakas ng pananampalataya gaya ng akala natin sa ating sarili. Ngunit ang mapanghusgang saloobin ay hindi diwa ni Cristo.

4. "Maging mapagpahinuhod kayo sa lahat ng tao." Kahit sa mga Cristiano, maraming bagay na sumusubok sa ating pasensiya ang maaaring magpainit ng ating ulo, ngunit tinawag tayo upang maging maunawain sa lahat ng pagkakataon.

5. "Ingatan ninyo na ang sinuman ay huwag gumanti sa kaninuman ng masama sa masama; kundi lagi ninyong sundin ang mabuti, sa isa't isa at sa lahat ng tao" (5:15). Ang Cristiano ay hindi dapat gumanti. Sinabi ni Savonarola, "Ang buhay ng isang Cristiano ay ang paggawa ng mabuti at ang pagtitiis ng masama." Itinuro sa atin ng Panginoon kung ano ang dapat nating saloobin kapag nakaharap tayo sa kasamaan: "Sa sumampal sa iyo sa isang pisngi ay iharap mo rin naman ang kabila; at ang sa iyo'y umagaw ng iyong balabal ay huwag mong ipagkait pati ng iyong tunika" (Lucas 6:29). Sinabi rin ni apostol Pablo sa ibang bahagi, "Huwag ninyong gantihan ang sinuman ng masama sa masama" (Roma 12:17). Dapat nating gantihan ng mabuti ang masama.

6. "Mangagalak kayong palagi" (1 Tesalonica 5:16). Ang nakakikilala kay Cristo ay makapagagalak kahit sa gitna ng kalungkutan. Sinabi ni Ezra, "Ang kagalakan sa Panginoon ay siya ninyong kalakasan" (Nehemias 8:10). Kapag nawala ang Kanyang kagalakan, makatitiyak tayong may mali; may kailangang ituwid. Sinabi ni George Muller, ang dakilang apostol ng pananampalataya noong ikalabinsiyam na siglo, "Hindi ko kailanman hinahayaan ang aking sarili na simulan ang araw nang hindi muna hinaharap sa harap ng Diyos ang anumang bagay na nagpalungkot o nagpabagabag sa akin, sapagkat nais kong laging nasa harap Niya sa diwa ng kagalakan." Maaaring sisihin natin ang iba sa kawalan natin ng kagalakan, ngunit ang totoo, kung nawala ang ating kagalakan, wala tayong ibang masisisi kundi ang ating sarili. Ipinakikita nito na wala tayo sa pakikisama sa Diyos. Ang ating pinagpalang Panginoon ang nagbigay ng halimbawa; kahit tinanggihan Siya ng mga tao, ang Kanyang diwa ay laging puno

ng kagalakan at kasayahan habang nakikipag-usap Siya sa Kanyang Ama.

7. "Magsipanalangin kayong walang patid" (1 Tesalonica 5:17). Hindi natin maaaring laging binibigkas ang mga salita ng panalangin, ngunit maaari tayong laging nasa saloobin ng panalangin; ibig sabihin, maaari tayong laging nasa diwa ng pagdepende sa Diyos. Gaya ng isinulat ng manunulat ng himno na si James Montgomery, "Ang panalangin ay taos na hangarin ng kaluluwa, / Bigkasin man o hindi." Dapat tayong mamuhay na ang ating puso ay laging nakatingala sa Diyos, gaano man tayo kaabala sa ibang mga bagay.

8. "Sa lahat ng bagay ay magpasalamat kayo: sapagkat ito ang kalooban ng Diyos kay Cristo Jesus tungkol sa inyo" (5:18). Magkasama ang pasasalamat at kabanalan. Nang ang mga tao ay magsimulang maging walang utang na loob, saka sila tumalikod sa Diyos at nahulog sa pagsamba sa diyus-diyosan. Makapagpapasalamat tayo "sa lahat ng bagay" sapagkat "nalalaman natin na ang lahat ng mga bagay ay nagkakalakip na gumagawa sa ikabubuti ng mga umiibig sa Diyos, sa makatuwid baga'y ng mga tinawag ayon sa Kanyang nasa" (Roma 8:28). Ang pagpapasalamat ay dapat mag-alis ng pagrereklamo. Nakita na nating lahat ang mga taong nagpapasalamat sa hapag-kainan para sa pagkaing ibinigay ng Diyos, at pagkatapos ay nagrereklamo na tungkol dito halos bago pa man nila maimulat ang kanilang mga mata. Sa napakaraming taong naghihikahos, ang pagkaing iyon din ay magiging napakasarap at parang handaan pa nga.

Ang magpasalamat "sa lahat ng bagay" ay ang pagkilala na ang lahat ng ating kalagayan ay mula sa Diyos. Maaaring itanong mo, "Hindi ba si Satanas ang nagdadala ng masasamang bagay

sa aking buhay?" Ang sagot ay oo, si Satanas ang pinahintulutang magpahirap kay Job. Ngunit tumingin si Job nang lampas kay Satanas, sa Isa na nagpahintulot sa kaaway ng ganoong kalayaan. Sinabi ni Job, "Ang Panginoon ang nagbigay, at ang Panginoon ang nag-alis; purihin ang pangalan ng Panginoon... tatanggap ba tayo ng mabuti sa kamay ng Diyos, at hindi tayo tatanggap ng masama?" (Job 1:21; 2:10). Kung aalalahanin natin na ang Panginoon ang nagpapahintulot sa mga di-kanais-nais na bagay para sa ating ikabubuti, dapat ay magagawa nating pasalamat Siya para sa lahat ng iyon. Dapat kong sikaping matutuhan ang mga aral na mayroon Siya para sa akin sa mga iyon.

9. "Huwag ninyong patayin ang ningas ng Espiritu" (1 Tesalonica 5:19). Ang mga hindi ligtas ay maaaring lumaban sa Espiritu, ngunit ang mga mananampalataya lamang ang pumapatay sa ningas ng Espiritu. Maaari rin nating pighatiin ang banal na Personang iyon na nananahan sa ating mga puso. Ang patayin ang ningas ng Espiritu ay ang hindi pagtugon sa Kanyang pag-akay.

10. "Huwag ninyong hamakin ang mga panghuhula" (5:20). Dapat tayong laging handang kilalanin ang mga mensahe ng Diyos kapag nagsasalita ang Kanyang mga lingkod. Sa 1 Corinto 14:3 ay mababasa natin, "Ang nanghuhula ay nagsasalita sa mga tao sa ikatitibay, at sa ikapangangaral, at sa ikaaaliw." Ang taong nanghuhula ay hindi laging tagapagsabi ng mangyayari. Maaaring siya ay isang "tagapagpahayag," isang nagpapahayag ng kaisipan ng Diyos; at siyempre ang kanyang mensahe ay laging nakasalig sa Salita ng Diyos.

11. "Subukin ninyo ang lahat ng mga bagay; panghawakan ninyo ang mabuti" (1 Tesalonica 5:21). Dapat nating suriin ang iba't

ibang aral na ating naririnig sa pamamagitan ng paghahambing sa mga ito sa Salita ng Diyos, na siyang tanging tumpak na panukat. Dapat nating tanggapin ang sumasang-ayon sa Kasulatan at itakwil ang lahat ng iba pa.

12. "Layuan ninyo ang bawat anyo ng masama" (5:22). Tayong mga Cristiano ay madaling makalimot sa pangaral na ito dahil sa pagkamalaya ng ating diwa. Halimbawa, kung may ugali ka na itinuturing ng iba na masama, maaaring sabihin mo na wala silang karapatang hatulan ka dahil wala ka namang sinasaktan. Ngunit kailangan mong isaalang-alang ang mas mahinang kapatid. Dapat nating tandaang lahat na may ibang nagmamasid sa atin at pumapansin kung paano tayo kumikilos. Dapat nating layuan ang lahat ng mukhang masama, o kung isasalin natin nang literal ang mga salita ni Pablo, "ang bawat uri ng masama."

Pagpapabanal (1 Tesalonica 5:23-24)

Ang talata 23 ay nakabagabag sa maraming tao. Inakala ng ilan na ang pagpapabanal ay nangangahulugan ng lubos na pagbunot sa lahat ng likas na kasalanan sa loob natin. Ngunit wala ni isang talata sa Kasulatan na tumitingin sa pagpapabanal mula sa ganoong pananaw. Ang *magpabanal* ay nangangahulugang "ibukod, ihiwalay mula sa masama." Ang Cristiano ay dapat nakahiwalay sa mga makamundong bagay, sa lahat ng hindi banal (tingnan ang 1 Tesalonica 4:3).

Ang pagpapabanal ay inilalahad sa tatlong magkakaibang paraan sa Kasulatan. Una, ang pagpapabanal ay inilalahad bilang isang gawaing nagsisimula bago pa man tayo magkaroon ng tiyak na kaalaman tungkol sa kaligtasan. Mababasa natin sa 1 Pedro 1:2 na tayo ay "mga hinirang ayon sa paunang kaalaman

ng Diyos Ama, sa pagpapabanal ng Espiritu, upang magsitalima at mawisikan ng dugo ni Jesu-Cristo." Sa 2 Tesalonica 2:13 ay mababasa natin, "Datapuwat dapat kaming laging magpasalamat sa Diyos dahil sa inyo, mga kapatid na minamahal ng Panginoon, sapagkat kayo'y hinirang ng Diyos buhat nang pasimula sa ikaliligtas sa pagpapabanal ng Espiritu at pananampalataya sa katotohanan." Ang paghirang ay ang layunin ng Diyos noong nakaraan, at ito ay isinasakatuparan sa kasalukuyan sa pamamagitan ng pagpapabanal ng Espiritu. Ang Espiritu ng Diyos na kumikilos sa loob natin ang nagpakita sa atin ng ating pangangailangan sa isang Tagapagligtas at umakay sa atin upang magtiwala kay Cristo. Pagkatapos ay dumating ang Espiritu upang manahan sa loob natin, at ipinagpapatuloy Niya ang gawain ng pagpapabanal sa buong buhay natin bilang Cristiano. Bawat mananampalataya ay pinababanal ng Espiritu Santo.

Ikalawa, ang pagpapabanal ay inilalahad bilang may kinalaman sa ating katayuan. Ito ay lubos na ganap mula sa sandaling tayo ay sumampalataya. Tayo ay ibinukod na para sa Diyos sa bisa ng mahalagang dugo ni Cristo. Ang pagpapabanal sa ating katayuan ay sakdal: "Sapagkat sa pamamagitan ng isang handog ay pinasakdal Niya magpakailanman ang mga pinapaging-banal" (Hebreo 10:14). Walang anumang maaaring bawasin sa pagpapabanal na ito; walang anumang maaaring idagdag dito. Si Cristo mismo ang ating pagpapabanal at tayo ay ganap sa Kanya.

Ikatlo, ang pagpapabanal ay inilalahad sa praktikal na aspeto nito. Habang binabasa at pinag-aaralan natin ang Salita ng Diyos, nabubuksan sa atin ang mga kahanga-hangang katotohanan; natututuhan natin mula sa Salitang iyon kung

ano ang ayon sa Kanyang kalooban, at habang sinusunod natin ang Salita, tayo ay praktikal na pinababanal. Nanalangin si Jesus, "Pakabanalin Mo sila sa katotohanan: ang salita Mo ay katotohanan" (Juan 17:17). Ang pagpapabanal na ito sa pamamagitan ng Salita ay hindi magiging ganap hangga't hindi natin naaabot ang dulo ng ating paglalakbay. Tayo ay pinabanal kay Cristo Jesus sa sandaling sumampalataya tayo sa Kanya, ngunit habang kumakain tayo ng Salita at isinasabuhay ito, tayo ay patuloy na pinababanal ng katotohanan.

Kapag may nagsasabi sa akin na sila ay ganap nang pinabanal, tinatanong ko sila, "Nabasa mo na ba ang buong Biblia mo?" Sinasabi ng ilan, "Hindi, pasensiya na pero hindi ko masasabing nabasa ko na ito nang buo, pero marami na rin akong nabasa rito." Saka ako sumasagot, "Yamang ang pagpapabanal ay sa pamamagitan ng Salita, paano ka magiging ganap na banal kung hindi mo pa nababasa ang buong Biblia mo?"

Magiging ganap ang ating pagpapabanal sa "pagdating ng ating Panginoong Jesu-Cristo." Saka tayo lubos na pababanalin. "Nalalaman natin na kung Siya'y mahayag, tayo'y magiging katulad Niya; sapagkat Siya'y ating makikitang gaya ng Kanyang sarili" (1 Juan 3:2). Ang buong espiritu ng mananampalataya (ang pinakamataas na bahagi ng tao), ang kanyang kaluluwa (ang kanyang damdamin), at ang kanyang katawan (na noon ay luwalhati na) ay lubos na pababanalin sa araw na iyon, at siya ay ganap na magiging kawangis ng Panginoong Jesu-Cristo.

Kilala mo na ba Siya ngayon bilang iyong personal na Tagapagligtas? Nananabik ka ba sa araw na ikaw ay lubos nang malaya sa dalamhati, sakit, at mga kasalanan? Hinahangad mo bang maging katulad Niya? Tinawag ka ng Diyos para sa

layuning iyan, at ginagarantiyahan Niya na dadalhin ka Niya sa ninanais na wakas na iyon kay Cristo Jesus. Ito ang mahalagang pangako ng 1 Tesalonica 5:24: "Tapat Siya na tumatawag sa inyo, na siya namang gagawa nito." Pinagtitibay ng Filipos 1:6 ang pangako: "Ang nagpasimula sa inyo ng mabuting gawa ay lulubusin ito hanggang sa araw ni Jesu-Cristo." Walang hangganan ang Kanyang katapatan.

Pangwakas (1 Tesalonica 5:25-28)

Humiling si Pablo ng panalangin para sa kanyang sarili at sa kanyang mga kasama bilang mga lingkod ni Cristo, mga misyonero ng krus, at mga tagapagturo ng Salita ng Diyos. Ang mga nakatayo sa harapan bilang pampublikong patotoo ay nangangailangan ng panalangin ng bayan ng Diyos. Dahil ang ganitong mga tagapagturo ay madaling magkamali sa anumang paraan, kailangan nila ng panalangin upang mapanatili nila ang isang tapat at pare-parehong patotoo para sa kaluwalhatian ni Cristo habang sinisikap nilang ipangaral ang Salita ng Diyos.

Nagpatuloy si Pablo, "Batiin ninyo ang lahat ng mga kapatid ng banal na halik" (1 Tesalonica 5:26). Noong panahon niya, ang halik ang karaniwang pagbati, kaya ang diin dito ay hindi sa salitang "halik" kundi sa salitang "banal." Kung ang kaugalian natin ay batiin ang isa't isa sa pakikipagkamay, dapat ay banal na pakikipagkamay iyon. Nakakita na tayong lahat ng di-banal na pakikipagkamay. Halimbawa, dalawang lalaki ang nag-uusap nang di-maganda tungkol sa isang ikatlong lalaki nang bigla itong dumating; kinamayan siya ng isa sa dalawa at sinabing, "O, mahal na kapatid, tuwang-tuwa akong makita ka!" O kaya'y dalawang babae ang namimintas sa isang ikatlong babae na di-inaasahang dumating; tinakbo siya ng isa sa dalawa at binigyan ng mahigpit na halik. Iyan ay "halik ni Judas." Kung banal ang

iyong saloobin sa iba, hindi ka kailanman mapapahiya sa biglang pagdating ng isang "ikatlóng" tao. Idinidiin ng apostol ang kahalagahan ng pagiging tapat at totoo sa ating mga pagbati.

Bago tapusin ang kanyang sulat, nagbigay pa si Pablo ng isa pang tagubilin sa mga taga-Tesalonica: "Ipinamamanhik ko sa inyo alang-alang sa Panginoon na basahin ang sulat na ito sa lahat ng mga banal na kapatid" (5:27). Pansinin ang pananalitang "mga banal na kapatid." Nangahas ang apostol na gamitin ang katawagang iyon sapagkat kay Cristo, ang lahat ng mananampalataya ay banal sa harap ng Diyos.

Nagtatapos ang Sulat sa karaniwang basbas ni Pablo: "Ang biyaya ng ating Panginoong Jesu-Cristo ay sumainyo nawa. Amen." (5:28).

2 Tesalonica, Kabanata

I: Ang Ganti ng Diyos

Ang unang sulat ni Pablo sa mga taga-Tesalonica ay halos tungkol sa pagdating ng Panginoong Jesu-Cristo para sa Kanyang mga banal. Maliwanag na may ilang Cristiano sa Tesalonica na hindi nakaunawa nang tama sa itinuro sa sulat na iyon. Tila nagmadali silang maghinuha na dahil maaaring dumating ang Panginoon anumang sandali, wala nang saysay na magtrabaho pa sila para sa kanilang ikabubuhay. At dahil dumaraan sila sa mga karanasang lubhang mabigat at nakababagabag, inakala nilang baka nagsisimula na ang malaking kapighatian. Ang apostol, na nasa Corinto pa noon, ay nakabalita tungkol sa mga kakatwang maling pagkaunawang ito sa katotohanang sinikap niyang ipaliwanag, kaya sumulat siya ng ikalawang sulat upang ituwid ang mga hindi malusog na pananaw na ito. Nais niyang ipaliwanag nang mas tiyak at mas malinaw kung ano ang mga pananagutan ng mga Cristiano habang hinihintay nila ang pagdating ng Panginoong Jesu-Cristo.

Pagbati ng Apostol (2 Tesalonica 1:1-2)

“Si Pablo, at si Silvano, at si Timoteo, sa iglesya ng mga taga-Tesalonica na nasa Diyos na ating Ama at sa Panginoong Jesu-Cristo” (1:1). Ang pagbati rito ay katulad ng pagbati sa 1 Tesalonica. Sa dalawang sulat lamang na ito natin makikita na ang isang lokal na iglesya ay tinawag na “iglesya... na nasa Diyos na ating Ama at sa Panginoong Jesu-Cristo.” Ang idinidiin dito ay ang ugnayan bilang isang pamilya: mga bagong mananampalataya pa lamang ang mga Cristiano sa Tesalonica,

pero kilala na nila ang Diyos bilang Ama. Mga anak sila sa Kanyang pamilya at si Jesu-Cristo ang kanilang Panginoon.

Hinangad ng apostol na sumakanila ang biyaya at kapayapaan. Kakailanganin nila ang biyaya sa bawat hakbang ng daan, at habang natututo silang magtiwala sa buhay na Ama, matatamasa nila ang kapayapaan ng Diyos. Iingat ng Kanyang kapayapaan ang kanilang mga puso at bibigyan sila ng tahimik na pagtiwala habang nilalakbay nila bilang mga manlalakbay ang magulong sanlibutang ito.

Kaaliwan para sa mga Inuusig (2 Tesalonica 1:3-10)

Sa bahaging ito, sinikap ng apostol na aliwin at palakasin ang loob ng mga mananampalatayang ito na nagtitiis ng matinding paghihirap at pag-uusig alang-alang kay Cristo. Upang aliwin at palakasin ang loob ng mga banal sa gitna ng kanilang mga pagsubok at kalituhan, isinulat ni Pablo, “Kami ay nararapat na laging magpasalamat sa Diyos dahil sa inyo, mga kapatid, gaya ng nararapat, sapagkat ang inyong pananampalataya ay lumalagong mainam, at ang pag-ibig ng bawat isa sa inyong lahat sa isa’t isa ay sumasagana” (1:3). Sa palagay ko, mas mabuting salin ang salitang Ingles na “love” (pag-ibig) kaysa sa lumang salitang “charity,” dahil sa paglipas ng mga taon ay naikabit na sa salitang “charity” ang ideya ng pagbibigay ng limos. Ang tinutukoy ni Pablo rito ay ang tapat na pagmamahal, hindi lamang ang mabait na pagsasaalang-alang sa iba—bagaman ang tunay na pag-ibig ay laging mapagbigay.

Dalawang bagay ang ipinagpuri ni Pablo sa iglesia sa Tesalonica: lumalagong pananampalataya at sumasaganang pag-ibig. Napakagandang bagay kapag ganito ang katangian ng mga Cristiano. Kadalasan, ang mga mananampalatayang

matagal nang Cristiano ay lumilingon sa nakaraan at nagtatanong:

*Nasaan ang pagpapalang nadama
Nang ang Panginoon ay unang makita?
Nasaan ang tanaw na nagpasigla
Kay Jesus at sa Kanyang Salita?*

(William Cowper)

Naaalala nila ang mga unang kagalakan habang inaawit nila:

*O masayang araw nang ako'y pumili
Sa Iyo, aking Tagapagligtas at aking Diyos!*

Pero hindi nila matapos ang talata, sapagkat hindi na nito inilalarawan ang kalagayan nila ngayon:

*Dapat ngang magalak ang pusong nag-aalab
At ipamalita saanman ang galak.*

(Philip Doddridge)

Nakakaawa kapag ang kasalukuyang kalagayan ng isang Cristiano ay mas mababa pa kaysa noong siya ay unang magbalik-loob. Ganito ang nangyari sa mga mananampalataya sa Efeso nang kinailangang sabihin ng Panginoon sa iglesya roon, “Mayroon akong laban sa iyo, sapagkat iniwan mo ang iyong unang pag-ibig” (Apocalipsis 2:4). Pero iba ang mga mananampalataya sa Tesalonica. Lumipas na ang ilang panahon mula nang sila ay magbalik-loob, pero lumalago ang kanilang pananampalataya at sumasagana sila sa pag-ibig.

Marahil kailangan nating siyasatin ang ating sariling puso at tanungin ang ating sarili: Lumalago bang “mainam” ang ating pananampalataya? Mas malaki ba ang ating pagtitiwala sa Diyos ngayon kaysa noong lumapit tayo sa Kanya sa pasimula ng ating buhay-Cristiano? Napatunayan at nasubok na ba natin Siya sa paglipas ng mga taon, kaya alam nating maaasahan natin Siya ngayon nang mas malawak at mas buo kaysa noong una tayong dinala upang makilala Siya? Kung hindi natin masagot ng oo, maliwanag na tayo ay nanlamig at napalayo na. Humihina ang ating pananampalataya, at kailangan nating bumaling sa Diyos at dumaing, “Ibalik mo sa akin ang kagalakan ng iyong pagliligtas” (Awit 51:12). Sinasabi sa atin ng Kawikaan 4:18 na “ang landas ng matuwid ay gaya ng nagliliwanag na ilaw, na lumiliwanag nang lumiliwanag hanggang sa ganap na araw,” kaya tayong matagal nang nakakakilala sa Panginoon ay dapat na mas malakas sa pananampalataya kaysa kailanman. Ang ating pag-ibig ay dapat lalo pang sumagana sa bawat araw na lumilipas.

Ang mga mananampalataya sa Tesalonica ay dumaraan sa panahon ng matinding paghihirap, kapighatian, at mapait na dalamhati alang-alang kay Cristo, pero kahanga-hangang nakikita sa kanilang buhay ang biyaya ng Diyos. Hindi maunawaan ng kanilang mga kaaway kung paano sila nananatiling masaya at payapa sa kabila ng mga pag-uusig na kanilang tinitii. Ang mga hindi mananampalataya, na nagtataka kung paano nananatili ang mga Cristianong ito sa banal at masayang pagkakaisa, ay tiyak na nagsabi, “Bakit parang hindi sila natitinag ng lahat ng pagsisikap nating guluhin sila? Patuloy pa rin silang nagagalak, gumaganti ng pag-ibig sa pagkapoot, ng kabaitan sa masamang hangarin, at ipinapanalangin pa ang mga umuusig sa kanila. Hindi namin ito

maintindihan.” Ganitong pag-uugali ang dapat laging makita sa mga tinubos ng Panginoong Jesu-Cristo.

Nagiging tagapagmana tayo ng kaharian sa pamamagitan ng bagong kapanganakan, pero pinatutunayan nating tayo ay “karapat-dapat sa kaharian ng Diyos” sa kusang pagtitiis ng paghihirap alang-alang kay Cristo (2 Tesalonica 1:5). Sinasabi sa atin na kung tayo ay magtitiis na kasama Niya, maghahari rin tayong kasama Niya (2 Timoteo 2:12). Lahat ng mananampalataya ay nagtitiis na kasama Niya sa isang paraan, pero hindi lahat ay nagtitiis para sa Kanya sa iisang paraan. Hindi magiging Cristiano ang isang tao—hindi siya mapapanahanan ng Espiritu Santo—kung hindi siya nagtitiis na kasama ni Cristo. Ang mismong katotohanan na tayo ay sa Kanya at tumanggap ng bago at banal na kalikasan ang siyang nagpapahirap sa atin habang dumaraan tayo sa sanlibutang ito na tumanggi sa Kanya. Pero may higit pa rito ang nasa isip ni Pablo sa 2 Tesalonica 1:5. Ang tinutukoy niya ay ang paninindigan para kay Cristo nang napakatiyak, kaya tayo ay nagiging tampulan ng pagkapoot ng sanlibutan. Kung handa tayong magtiis ng dalamhati at pang-aapi dahil sa ating katapatan kay Cristo, magkakaroon tayo ng pagkakataong patunayang karapat-dapat tayo sa kahariang iyon na ating mamanahin.

Tiniyak pa ng apostol sa nagdurusang mga taga-Tesalonica na ang Diyos ay matuwid na “gaganti ng kapighatian sa mga nagpapahirap sa inyo” (1:6). Dapat nating ibigin ang ating mga kaaway, pagpalain ang mga sumusumpa sa atin, at ipanalangin ang mga lumalait sa atin, pero sa Kanyang sariling panahon ay haharapin ng Diyos ang mga umusig sa Kanyang iglesya.

Kapag dumating ang Panginoong Jesu-Cristo upang humatol, magkakaroon ng malaking pagkakaiba sa pagitan ng mga nakakilala at umibig sa Tagapagligtas at ng mga tumangging sumampalataya sa Ebanghelyo, na nagpatuloy sa kanilang mga kasalanan at kasamaan nang walang anumang pakialam sa Diyos na lumikha sa kanila. Ang mga umusig sa iglesia na buhay pa ay tatanggap ng ganti sa ikalawang pagdating na iyon (ang mga namatay na ay hahatulan sa huling dakilang paghuhukom). Pero iingat ni Cristo ang Kanyang mga inuusig na bayan kapag Siya ay bumaba “upang gumanti ng kapighatian.” Sinabi ni Pablo sa mga taga-Tesalonica na gagantihan ng Diyos ng kapahingahan ang mga sinikap saktan ng masasama (1:7). “Kapag ang Panginoong Jesus ay nahayag mula sa langit kasama ang Kanyang makapangyarihang mga anghel,” gagantihan Niya ng kabagabagan at dalamhati ang mga nararapat sa Kanyang poot, pero gagantimpalaan Niya ng kapahingahan, kagalakan, at kaaliwan ang lahat ng sa Kanya.

Ang 2 Tesalonica 1:7-8 ay hindi tumutukoy sa pagdating ng Panginoon para sa Kanyang mga sarili (gaya sa 1 Tesalonica 4) kundi sa Araw ng Panginoon (gaya sa 1 Tesalonica 5). Ang Apocalipsis 1:7 ay tumutukoy rin sa Araw ng Panginoon nang sabihin nito, “Narito, Siya ay pumaparitong nasa mga ulap; at makikita Siya ng bawat mata, pati ng mga sumibat sa Kanya: at ang lahat ng angkan sa lupa ay tataghoy dahil sa Kanya.” Sa araw na iyon, darating Siya bilang Hukom upang lipulin ang mga humamak sa Kanyang biyaya. Ang ikalawang pagdating na ito ang magpapasimula sa maluwalhating panahon kung kailan maghahari ang Panginoong Jesus sa katuwiran sa buong lupa.

Sa Araw ng Panginoon, mahahayag Siya “sa nagniningas na apoy, na naghiganti sa mga hindi nakakakilala sa Diyos, at sa

mga hindi sumusunod sa Ebanghelyo” (2 Tesalonica 1:8). Dito, dalawang uri ng tao ang tinutukoy ni Pablo. Sa unang uri ay ang mga “hindi nakakakilala sa Diyos”; sila ang mga pagano na namuhay nang walang kaalaman sa Ebanghelyo at tahasang naghimagsik laban sa kanilang Manlilikha. Sa ikalawang uri ay ang mga “hindi sumusunod sa Ebanghelyo”; ibig sabihin, narinig na nila ang katotohanan, pero tinanggihan nila ito.

Nagtatanong ang mga tao, “Hahatulan ba ng Diyos ang mga pagano? Ipadadala ba Niya sila sa Impiyerno dahil tinanggihan nila si Jesu-Cristo, gayong hindi pa nila kailanman narinig ang tungkol sa Kanya?” Ang sagot ay hindi. Hindi Niya sila ipadadala sa Impiyerno dahil sa pagtangga kay Jesu-Cristo, pero hahatulan Niya sila dahil sa kanilang mga kasalanan. Mababasa natin sa Roma 1 na sila ay ibinigay sa karumihan dahil nagkasala sila laban sa kanilang sariling budhi at laban sa Diyos na minsan nilang nakilala. Kaya nadalhan man sila o hindi ng Salita ng mga misyonero, nagkakasala sila laban sa liwanag na ibinigay sa kanila ng Diyos.

Ang mas may pananagutang uri ay ang mga “hindi sumusunod sa Ebanghelyo ng ating Panginoong Jesu-Cristo.” Ang mga lalaki at babaeng naninirahan sa pinagpalang lupaing ito ay dapat pag-isipan ang katotohanang ito nang buong taimtim. Kapag naririnig ko ang mga taong basta na lamang nagsasalita tungkol sa mga pagano at kung ano ang gagawin sa kanila ng Diyos, pakiramdam ko ay mas mabuting ang sarili na lamang nila ang kanilang isipin. Ano ang gagawin ng Diyos sa mga nakarinig na ng mensahe nang paulit-ulit pero hinamak ito? Ano ang gagawin Niya sa mga nakakakilala na kay Cristo sa buong buhay nila pero tinanggihan ang Kanyang pag-ibig at biyaya?

Isa sa pinakamalulungkot na bagay na alam ko ay ang makita ang mga binata at dalagang namumuhay nang pabaya at walang pakialam matapos lumaki sa mga tahanang Cristiano. Nagkaroon sila ng halimbawa ng kabanalan sa maka-Diyos na ama o ina, at ng pakinabang na lumaki sa tahanang may pagsamba ang buong pamilya, pero umaalis sila sa tahanan ng kanilang kabataan na nagsasabing sapat na ang relihiyong natanggap nila noong bata pa sila at ayaw na nila ito ngayon. Kitang-kita sa ganitong kahangalang pananalita ang paghihimagsik ng puso at ang katigasan ng budhi! Para sa mga mapaghimagsik na ito, walang naghihintay kundi paghuhukom, malibang sila ay magsisi, magpakumbaba sa harap ng Diyos, ipahayag ang kanilang mga kasalanan, at bumaling kay Cristo na kanilang tinanggihan.

Kapag dumating ang Panginoong Jesus sa mga ulap “sa nagniningas na apoy,” parurusahan Niya ang mga nagkasala nang walang kaalaman kay Cristo; pero sa mas matinding poot ay parurusahan Niya ang mga nagkasala laban sa liwanag at kaalamang ibinigay sa kanila ng Diyos tungkol sa Kanyang minamahal na Anak. Ang huling grupong ito, ayon sa ating mababasa, “ay parurusahan ng walang hanggang kapahamakan, malayo sa harapan ng Panginoon, at sa kaluwalhatian ng Kanyang kapangyarihan” (2 Tesalonica 1:9). Napakataimtim na mga salita! Napakatinding mga babala ang ibinigay ng Diyos sa mga tao upang harapin nila ang tanong tungkol sa kanilang pagkakasala at bumaling sila sa Kanya nang may pagsisisi! Gaya ng mga babala sa tawiran ng riles ng tren, sinasabi Niya, “Huminto! Tumingin! Makinig!”

Napakalungkot kung matatagpuan ang isang tao na nasa kanyang kasalanan pa “kapag Siya ay dumating upang

luwalhatiin sa Kanyang mga banal, at hangaan sa lahat ng mga sumampalataya” (1:10). Napakalaking paghihiwalay ang mangyayari “sa araw na iyon.” Titipunin sa palibot ni Cristo ang mga sumampalataya sa mensahe, nagtiwala sa Kanya bilang Tagapagligtas, at nagpanatili ng patotoo para sa Kanya sa lupa, pero hindi naunawaan at inusig alang-alang sa Kanyang pangalan; sila ay magagalak na kasama Niya sa araw ng Kanyang kapangyarihan. Sa kabilang dako, ang mga humamak sa Kanyang kagandahang-loob ay daranas ng kakila-kilabot na ganti ng Diyos.

Ang Panalangin ni Pablo (2 Tesalonica 1:11-12)

Nagtatapos ang kabanata sa panalangin ng apostol para sa mga banal: “Dahil dito ay lagi rin naming ipinapanalangin kayo, na kayo ay ibilang ng ating Diyos na karapat-dapat sa pagkatawag na ito, at tuparin nang may kapangyarihan ang buong mabuting kaluguran ng Kanyang kabutihan, at ang gawa ng pananampalataya” (1:11). Mabuting gamitin din natin ang ganitong mga pananalita at manalangin para sa biyayang makakilos nang naaayon—biyayang lumakad nang “karapat-dapat sa pagkatawag na ito.” Isang pribilehiyo ang mapahintulutang lumakad na kasama ng Panginoon sa sanlibutang tumatanggi sa Kanya; isang pribilehiyo ang taglayin ang Kanyang pangalan kapag hinahamak ng mga walang Diyos ang pangalang iyon. Ilan sa atin ang tumitingin dito bilang isang pribilehiyo?

Tinapos ni Pablo ang kanyang panalangin sa mga salitang ito: “Upang ang pangalan ng ating Panginoong Jesu-Cristo ay maluwalhati sa inyo, at kayo sa Kanya, ayon sa biyaya ng ating Diyos at ng Panginoong Jesu-Cristo” (1:12). Habang sumasagana

ang ating pag-ibig, lalaki ang kapangyarihan sa ating buhay upang magpatotoo para kay Cristo at luwalhatiin Siya.

Ang Cristiano ay lumalakad sa landas ng pagtangga habang dumaraan siya sa sanlibutan, pero naghihintay sa unahan niya ang maluwalhating pag-asa ng kagalakan na kasama ni Cristo sa Kanyang pagbabalik. Sa unahan naman ng mga hindi ligtas ay walang naghihintay kundi paghuhukom sa araw na iyon kung kailan “ang Panginoong Jesus ay mahahayag mula sa langit... sa nagniningas na apoy, na naghihiganti sa mga hindi nakakakilala sa Diyos, at sa mga hindi sumusunod sa Ebanghelyo.”

2 Tesalonica, Kabanata 2: Walang Hanggang Kaaliwan

Ang Paglitaw ng Antikristo (2 Tesalonica 2:1-12)

Habang sinisimulan nating pag-isipan ang natatanging katotohanang paksa ng bahaging ito, kailangan nating ipaalala sa ating sarili na ang pangunahing tema ng unang sulat sa mga taga-Tesalonica ay ang pagdating ng Panginoong Jesu-Cristo upang kunin ang Kanyang mga sarili *bago* magsimula ang kakila-kilabot na panahon ng paghuhukom na tinatawag sa Lumang Tipan na Araw ng Panginoon, panahon ng kabagabagan, o panahon ng kabagabagan ni Jacob. Tinawag ito ng ating Panginoong Jesus na malaking kapighatian.

Inaabangan ng mga mananampalataya sa Tesalonica ang pagpapakita ng Panginoon. Hinihintay nila ang Kanyang pagbabalik sa lupa upang hatulan ang masasama at itatag ang Kanyang kaharian sa lugar na ito kung saan Siya tinanggihan at ipinako sa krus. Ang bahaging ito ng Kanyang pagdating ang pinakatumatak sa kanilang puso, kahit ipinaliwanag na ni Pablo na darating muna ang Panginoon sa himpapawid para sa Kanyang mga banal.

Kung minsan ay napakahina ng alaala ng mga mananampalataya, at tila nakalimutan ng mga taga-Tesalonicang ito ang katotohanang sinikap ni Pablo na gawing napakalinaw sa kanyang unang sulat. Kaya nang dumanas sila ng mapait na pag-uusig at kabagabagan, nagsimula silang magtaka kung nagsimula na ang Araw ng Panginoon; inakala nilang baka nasa gitna na sila ng malaking kapighatian.

Lubusan nilang nakalimutan ang katotohanang inihayag tungkol sa pagdagit sa iglesya.

Tila may nagligaw sa kanila upang paniwalaan nilang dinaranas na nila ang hirap ng panahon ng poot ni Jehova. Malamang na sinabi ng taong ito na binigyan siya ng Diyos ng isang natatanging pahayag, at marami sa mga kapatid ang nalinlang.

Tila may nameke rin ng isang sulat sa pangalan ni apostol Pablo, na doon ay tahasan niyang sinasabi na talagang nagsimula na ang Araw ng Panginoon at dumaraan na ang iglesya sa malaking kapighatian.

Upang ituwid ang mga maling paniniwalang ito, isinulat ng apostol ang kanyang ikalawang sulat sa mga taga-Tesalonica. Sa unang kabanata ng kanyang ikalawang sulat, ipinahayag niya ang katotohanan tungkol sa paghuhukom ng Panginoon na mangyayari kapag Siya ay “nahayag mula sa langit kasama ang Kanyang makapangyarihang mga anghel, sa nagniningas na apoy, na naghihiganti sa mga hindi nakakakilala sa Diyos, at sa mga hindi sumusunod sa Ebanghelyo ng ating Panginoong Jesu-Cristo” (2 Tesalonica 1:7-8). Bago dumating ang panahong ito ng paghihiganti, ang mga mananampalataya sa panahong ito ng iglesya ay naagaw na sa mga ulap “upang salubungin ang Panginoon sa himpapawid” (1 Tesalonica 4:17), pero lilitaw sila na kasama Niya sa dakilang kaluwalhatian kapag Siya ay bumaba, gaya ng inilalarawan sa 2 Tesalonica 1.

Sa 2 Tesalonica 2:1-12, idiniin ng apostol ang katotohanan na hindi maaaring magsimula ang Araw ng Panginoon habang nasa lupa pa ang iglesya. Nais niyang alalahanin ng kanyang mga mambabasa na ang pag-asa ng mga mananampalataya ay titipunin sila sa Panginoon bago bumagsak ang paghuhukom sa lupa. Hindi nila dapat pakinggan ang teoryang papasok na

sila sa panahon ng malaking kapighatian—kahit may nagsabing natuklasan niya ang ganoong aral sa Salita, o nagsalita siya sa pamamagitan ng Espiritu, o nakatanggap siya ng sulat mula kay Pablo na nagpapatunay sa teoryang iyon.

Sa 2 Tesalonica 2:2, binalaan ni Pablo ang kanyang mga mambabasa na huwag paniwalaan “na malapit na ang araw ni Cristo” (King James version). Dito, maling salin ang “ang araw ni Cristo.” Ayon sa pinakamaaasahang mga manuskrito, ang orihinal ay dapat isalin na “ang Araw ng Panginoon.” Dalawang magkaibang-magkaibang pangyayari ang tinutukoy ng dalawang pariralang ito. Ang araw ni Cristo ay ang panahon kung kailan tatanggapin ng mga mananampalataya ang kanilang mga gantimpala sa Hukuman ni Cristo kaagad pagkatapos ng pagdagit. Ang Araw ng Panginoon, gaya ng nakita na natin, ay ang panahon kung kailan ibubuhos ang mga paghatol ni Jehova, na magwawakas sa literal na pagbabalik ng Panginoong Jesus sa sanlibutang ito, kung saan itatatag Niya ang kaharian ng Diyos.

Ang araw ni Cristo ay laging maaaring dumating anumang oras. Walang mga tandang dapat abangan; maaaring bumalik ang Anak mula sa Langit anumang sandali. Hindi ang mahalaga at maluwalhating pangyayaring ito ang tinutukoy ng 2 Tesalonica 2:2, kundi ang susunod na yugto ng ikalawang pagdating ni Cristo at ang mga paghatol na kaagad nauuna rito.

Halos palagi, kapag ang iglesia ay pinadaraan sa panahon ng matinding paghihirap, may mga nagmamadaling maghinuha na ito na marahil ang pasimula ng “oras ng pagsubok, na darating sa buong sanlibutan, upang subukin ang mga nananahan sa lupa” (Apocalipsis 3:10). Sa ating sariling henerasyon, dumaan

tayo sa dalawang digmaang pandaigdig; sa bawat isa sa mga kakila-kilabot na labanang iyon, malaking bahagi ng nagpapahayag na iglesya ni Cristo ang dumanas ng matinding paghihirap, at maraming guro ang nagsimulang magsabi na papasok na tayo sa malaking kapighatian.

May ilang nagturo na kailangang dumaan ang iglesya sa buong panahon ng kapighatian na, ayon sa aklat ni Daniel, ay mangyayari sa huli at hindi pa natutupad na ikapitumpung linggo ng dakilang propesiya sa kabanata 9. Ang buong pitong-taong panahong ito ay panahon ng kapighatian, pero hinahati ito ng Kasulatan sa dalawang bahagi: ang unang tatlo't kalahating taon ay panahon ng paunang paghatol na karamihan ay sa pamamagitan ng mga pangyayaring itinakda ng Diyos; ang huling tatlo't kalahating taon ay ang mismong malaking kapighatian, kung kailan ibubuhos sa sanlibutan ang poot ng Kordero at ang poot ng Diyos, at ihahagis si Satanas mula sa kalangitan.

May ilang nakauunawa na ililigtas ang iglesya mula sa poot, kaya hindi sila sang-ayon sa ideyang dadaan ito sa buong pitong-taong panahon ng paghuhukom, pero itinuturo naman nila na dadaan ang iglesya sa kahit unang kalahati man lamang ng linggong iyon. Kung totoo ang aral na ito, dalawang pangkat ng mga banal ang sabay na nasa lupa: ang pangkat na makalangit (ang iglesya, na siyang katawan ni Cristo) at ang pangkat na makalupa (ang nalabi ng Israel, na titipunin mula sa tumalikod na bansa sa pasimula ng kapighatian).

Hindi maisip na sabay na nasa lupa ang dalawang pangkat kung titingnan ang mga Kasulatang may kinalaman sa bawat pangkat. Ang Diyos ay may hinirang na makalangit at may hinirang na makalupa. Sa dakilang propetikong pananalita ng

ating Panginoon na nakatala sa Mateo 24, ang mga hinirang na titipunin mula sa lahat ng bansa kapag Siya ay bumaba upang itatag ang Kanyang kaharian ay ang Israel at ang mga Hentil na, matapos “hugasan ang kanilang mga damit, at paputiin sa dugo ng Kordero” (Apocalipsis 7:14), ay lalabas mula sa malaking kapighatian. Ang mga hinirang na binabanggit sa mga Sulat ay isang pangkat na makalangit, ang “iglesya ng mga panganay” na ang mga pangalan ay nakasulat sa Langit (Hebreo 12:23).

Bilang mga Cristiano, dapat nating maunawaan na makalangit nga ang ating pag-asa. Hindi tayo dapat abala sa mga pangyayari at kalagayan dito sa ibaba; dapat nating inaabangan ang ating pinagpalang Panginoon na aagaw sa atin palayo sa poot na darating. Hindi maaaring magsimula ang Araw ng Panginoon hangga’t hindi pa ito nangyayari.

Sinabi ni Pablo, “Hindi darating ang araw na iyon, malibang dumating muna ang pagtalikod, at mahayag ang taong makasalanan, ang anak ng kapahamakan” (2 Tesalonica 2:3). Ang “taong makasalanan” ay walang alinlangang siya ring personal na Antikristo na binanggit ni apostol Juan sa kanyang mga sulat, at ang hari na “gagawa ayon sa sarili niyang kalooban” sa dakilang propesiya ni Daniel. Hindi darating ang Araw ng Panginoon hangga’t hindi nahahayag ang “taong makasalanan,” at hindi siya mahahayag bago ang pagdagit. Kaya hindi tayo kailanman inutusang abangan ang paglitaw ng masamang taong ito na may napakalaking bahagi sa mga propesiyang tungkol sa mga huling araw.

Pagkatapos maagaw ang iglesya, magiging ganap ang malaking pagtalikod ng Sangkakristiyanuhan at ng Judaismo. Sa napakaraming taong maiwan sa lupa ay marami ang, bagaman hindi nagbalik-loob, ay nagpahayag ng pananampalataya;

itatapon nila ang lahat ng pagkukunwaring tapat sila kay Cristo at sa Diyos. Ang ganap na “pagtalikod” na iyon ang maghahanda sa pagtanggap sa Antikristo. Kapag ang mga Judio ay natipong muli sa kanilang sariling lupain nang hindi sumasampalataya, matutupad ang mga salitang ito ng Panginoong Jesus: “Ako’y naparito sa pangalan ng Aking Ama, at hindi ninyo Ako tinatanggap: kung may ibang dumating sa kanyang sariling pangalan, siya ay inyong tatanggapin” (Juan 5:43). Ang “darating sa kanyang sariling pangalan” ay ang “taong makasalanan... ang anak ng kapahamakan.”

Ipapahayag ng “taong makasalanan” na siya ang Diyos na nagkatawang-tao; itataas niya ang kanyang sarili “higit sa lahat ng tinatawag na Diyos, o sinasamba” (2 Tesalonica 2:4). Uupo ang Antikristong ito sa templong itatayo ng mga nagbabalik na Judio sa lupain ng Palestina, at iaalay sa kanya ang pagsambang sa Diyos lamang nararapat. Gaya ng ipinropesiya ni Daniel sa 11:36-37:

Ang hari ay gagawa ayon sa kanyang kalooban; at siya ay magmamataas, at magpapakadakila nang higit sa bawat diyos, at magsasalita ng mga kagila-gilalas na bagay laban sa Diyos ng mga diyos, at siya ay uunlad hanggang sa maganap ang galit: sapagkat ang ipinasiya ay mangyayari. Hindi rin niya pakukundanganan ang Diyos ng kanyang mga magulang, ni ang ninanais ng mga babae, ni pakukundanganan ang anumang diyos: sapagkat siya ay magpapakadakila nang higit sa lahat.

Alam nating magiging Judio ang mahiwagang haring ito dahil sinabing hindi niya “pakukundanganan ang Diyos ng kanyang mga magulang.” Sa Kasulatan, ang “Diyos ng kanyang mga

magulang” ay laging tumutukoy sa Diyos ni Abraham, Diyos ni Isaac, at Diyos ni Jacob. Ang “ninanais ng mga babae” ay walang alinlangang tumutukoy sa Mesiyas, dahil inaasam ng bawat babaeng Judio na siya ang maging ina ng Tagapagligtas ng Israel. Kaya ang “taong makasalanan” ay magiging anak ng mga magulang na Judio, at ihaharap niya ang kanyang sarili sa Israel bilang Diyos na nahayag sa laman, ang Mesiyas na matagal na nilang hinihintay.

Maliwanag na naituro na ni Pablo sa kanyang mga mambabasa ang tungkol sa Antikristo noong siya ay nasa Tesalonica, sapagkat sinabi niya, “Hindi ba ninyo naaalaala na, noong kasama pa ninyo ako, ay sinabi ko sa inyo ang mga bagay na ito?” (2 Tesalonica 2:5) Siyempre, sa maikling panahong itinigil niya sa lungsod na iyon ay hindi niya maipaliliwanag nang malinaw ang lahat, at kahit naipaliwanag pa niya, marami pa rin ang malilimutan. Kaya nang dumating ang mga pangyayaring pumuno sa mga taga-Tesalonica ng takot at pangamba, nakatuon na sila nang husto sa mga kalagayang ito kaya nawala sa kanila ang pag-asa sa pagbabalik ni Cristo upang kunin ang Kanyang bayan bago magsimula ang mga paghatol.

Sa 2 Tesalonica 2:6-7, ipinaliwanag ng apostol ang isang bagay na dapat maunawaan ng bawat mananampalataya pero hindi naunawaan nang tama ng maraming nag-aaral at nagtuturo ng propesiya: “Alam ninyo kung ano ang pumipigil upang siya [ang Antikristo] ay mahayag sa kanyang panahon. Sapagkat ang hiwaga ng kasamaan ay gumagawa na: tanging ang pumipigil ngayon ay patuloy na pipigil, hanggang sa siya ay alisin sa daan.” Ang ilan sa mga salita sa mga talatang ito ay nagbago ng kahulugan sa paglipas ng mga siglo. Halimbawa, noong

inilathala ang King James version ng Biblia, ang salitang “let” ay nangangahulugang “hadlangan”; ngayon ay nangangahulugan na itong “pahintulutan.” Ito talaga ang sinasabi ng apostol sa mga talatang ito: “Alam ninyo kung ano ang pumipigil upang siya ay mahayag sa kanyang sariling panahon. Sapagkat ang hiwaga ng paglabag sa kautusan ay gumagawa na: tanging may Isang humahadlang ngayon, hanggang sa Siya ay alisin sa daan.”

Pansinin na ipinahiwatig ni Pablo na dapat alam ng kanyang mga mambabasa kung ano ang “humahadlang.” May ilang nag-akala na ang tinutukoy ng apostol ay ang imperyo ng Roma, na ang pagbagsak, ayon sa sinabi niya nang sarilinan sa mga taga-Tesalonica, ay mangyayari bago ang ikalawang pagdating ni Cristo. Sinasabing nagsalita siya nang patago dahil kung nagsalita siya nang mas malinaw, malalagay sa panganib ang kanyang sarili at ang ibang mga Cristiano, at paghihinalaan sila ng mga namumuno.

May iba namang nag-akala na ang tinutukoy ni Pablo ay ang maayos na pamahalaan. Sa madaling salita, kailangang mamayani muna ang kaguluhan at kawalan ng pamahalaan sa buong mundo bago mahayag ang Antikristo at bumalik ang Panginoon mula sa Langit.

Pero tila hindi kailangan ang lahat ng ganitong haka-haka, dahil sumusulat si Pablo hindi lamang para sa mga taga-Tesalonica o sa ibang mga mananampalatayang nabubuhay noong panahong iyon, kundi para rin sa mga susunod na henerasyon ng mga Cristiano; babasahin ang kanyang mga salita hanggang sa katapusan ng panahong ito. Tayong lahat ang kinakausap niya nang sabihin niyang, “Alam ninyo kung ano ang pumipigil.”

Mahal kong mambabasa, kung ikaw ay Cristiano, dapat alam mo kung ano ang pumipigil sa lubos na paghahayag ng kasamaan. Alam mo ba? Maraming beses ko nang itinanong ito sa mga tagapakinig na Cristiano, at hindi sila kailanman nabigong sumagot nang tama. Oo, ang Espiritu Santo ang pumipigil. Sinasabi sa atin ng Isaias 59:19, “Kapag ang kaaway ay dumating na parang baha, ang Espiritu ng Panginoon ay magtataas ng watawat laban sa kanya.” Isinalin din ang talatang ito nang ganito: “Pipigilan siya ng Espiritu ng Panginoon.”

Ang Espiritu Santo ay nasa sanlibutan, kung saan Siya ay gumagawa sa loob at sa pamamagitan ng iglesia ng Diyos. Nananahan Siya sa bawat mananampalataya bilang isa-isa at sa iglesia bilang buo; kaya hangga’t nasa sanlibutan ang iglesia, hindi mahahayag ang Antikristo.

Siyempre, gaya ng sinasabi sa atin ng 1 Juan 2:18, “Kahit ngayon ay marami nang mga antikristo.” Ang bawat isang tumatanggi sa Ama at sa Anak ay isang antikristo. Pero ang pinag-uusapan natin dito ay ang “taong makasalanan,” “ang anak ng kapahamakan,” ang “darating sa kanyang sariling pangalan,” ang pinakadakilang manlilinlang na lilitaw sa katapusan ng panahon. Hindi mahahayag ang Antikristong ito hangga’t nasa sanlibutan ang Espiritu ng Diyos.

Dumating ang Espiritu Santo upang manahan sa iglesia magpakailanman, kaya hangga’t narito ang iglesia, narito rin Siya. Pero kapag ang iglesia ay naagaw na upang makasama ang Panginoon, hindi na mananatili sa sanlibutan ang Espiritu ng Diyos sa paraang naririto Siya sa buong panahong Cristiano.

Kung minsan ay inaawit natin, “Ang Espiritu Santo ang umaakay / Pauwi sa Kordero ng Kanyang Nobya.” Gaya ng lingkod ni Abraham, bumaba ang Espiritu ng Diyos sa

malayong lupaing ito upang humanap ng nobya para sa Anak. Ang Espiritu Santo ang gumagawa sa puso ng mga lalaki at babae, na umaakay sa kanila kay Cristo. Kapag natapos na ang Kanyang gawain, aakyat Siyang kasama ng iglesya, “at kung magkagayon ay mahahayag ang Masamang iyon” (2 Tesalonica 2:8).

Ang suwail na ito, na magpapanggap na siya ang Diyos na nagkatawang-tao, ang magiging tanging tampulan ng paghatol ng Diyos; lilipulin siya ng Panginoon mismo kapag bumalik Siya sa kapangyarihan at kaluwalhatian. Nalalaman natin mula sa Apocalipsis 19:20 na ihahagis siyang buhay sa dagat-dagatang apoy.

Sa kanyang maikling panahon ng kapangyarihan sa lupa, lilinlangin ng Antikristo ang mga bansa sa pamamagitan ng lahat ng uri ng huwad na himala at “mga kababalaghang kasinungalingan” (2 Tesalonica 2:9). Sinabi ni Jesus na kung maaari lamang, malilinlang niya pati ang mga hinirang (Mateo 24:24). Pero salamat sa Diyos, hindi ito maaari, “sapagkat hindi nila kilala ang tinig ng mga dayuhan” (Juan 10:5); ang tinig ng Mabuting Pastol ang kanilang pakikikingan. Matatangay ng propaganda ng Antikristo ang mga “hindi tumanggap ng pag-ibig sa katotohanan, upang sila ay maligtas” (2 Tesalonica 2:10). Sa katunayan, ang Diyos mismo, sa matuwid na paghatol, ang magbibigay sa kanila upang malinlang. Mababasa natin sa 2:11, “Padadalhan sila ng Diyos ng matinding pagkalinlang, upang maniwala sila sa isang kasinungalingan.” Sa halip na “isang kasinungalingan,” maaari nating basahin na “ang kasinungalingan”: ang kasinungalingang ang “taong makasalanan” ay ang Cristo ng Diyos.

Talagang taimtim na salita ito para sa mga nakaririnig ng Ebanghelyo sa ating panahon at tahasang tumatanggi rito. Kung tinatanggihan pa rin nila ang katotohanan pagdating ng pagdagit sa iglesya, wala nang pag-asang sila ay babaling kay Cristo sa panahon ng kapighatian. Dahil naniwala sila sa kasinungalingan, hahatulan silang kasama ng lahat ng tumalikod sa katotohanan.

Kung hindi mo pa tinatanggap si Cristo, para sa iyo ang mga salitang ito. Walang alinlangang marami sa inyong hindi pa ligtas ay mga anak ng mga magulang na Cristiano. Narinig na ninyo ang pangalan ni Cristo sa buong buhay ninyo, pero hindi pa ninyo Siya tiyak na tinatanggap. Kung darating si Jesus ngayon, mapapabilang ka sa mga tatanggap sa Antikristo. Marahil ay sasabihin mo, “Imposible! Masyado akong naturuan para mangyari iyon; napakaraming beses ko nang narinig ang Ebanghelyo. Natutunan ko na ang malalaking balangkas ng propesiya, at may alam ako tungkol sa plano ng Diyos. Hindi ako malililang nang ganoon. Babaling agad ako sa Panginoon pagkatapos Niyang kunin ang Kanyang iglesya mula sa sanlibutan, at sa gayon ay handa akong salubungin Siya sa Kanyang maluwalhating pagpapakita.” Pero ayon sa Salita ng Diyos, hindi iyon mangyayari. Kung tatanggihan mo si Cristo ngayon, hindi mo na nanaising tanggapin Siya sa darating na araw ng kapighatian. Nasa pinakamapanganib na kalagayan ka na maaaring kalagyan ng sinuman. Sinasabi ng Salita ng Panginoon, “Ang taong madalas sawayin pero nagpapatigas ng kanyang leeg ay biglang mapapahamak, at wala nang lunas” (Kawikaan 29:1).

Ilan sa pinakamalulungkot na libing na kinailangan kong pangunahan ay para sa mga kabataang hindi ligtas na kabilang

sa mga pamilyang Cristiano. Madalas silang hinikayat na lumapit kay Cristo, pero nagpatuloy sila sa kapabayaan, umaasang magiging maayos din ang lahat sa huli. Pagkatapos ay bigla silang binawian ng buhay, marahil sa isang aksidente, at pumasok sila sa walang hanggan nang walang iniwang patotoo.

Kung hindi ka pa ligtas, nakikiusap ako sa iyo na huwag mo nang palampasin ang isa pang araw nang hindi lumalapit kay Cristo, baka sa malapit na hinaharap ay matagpuan mo ang iyong sarili na magpakailanman wala nang pag-asa sa awa. Binigyan ka ng Diyos ng pagkakataong maniwala sa katotohanan; iniharap Niya sa iyo ang Kanyang Salita. Pero kung tatalikuran mo ang katotohanang iyon at tatanging maniwala sa Ebanghelyo, maaaring ang Diyos mismo ang magbigay sa iyo sa pagkalinlang, kaya maniniwala ka sa kasinungalingan ng “taong makasalan” at sa gayon ay mapapahamak magpakailanman.

Kaligtasan sa Pamamagitan ng Pagpapabanal (2 Tesalonica 2:13-17)

Matapos magsalita tungkol sa malaking pagtalikod sa mga huling araw at sa pagdating ng “taong makasalan” kapag ang pumipigil, ang Espiritu Santo, ay hindi na gumagawa sa lupa, bumaling ang apostol sa pag-alihw sa mga banal sa pamamagitan ng katiyakang sila ay natatanging iniingatan ng Diyos. Para sa mga Cristiano saanman ang kanyang mga salita, sapagkat lahat sila ay “mga kapatid na minamahal ng Panginoon,” at bawat isa sa kanila ay pinili ng Diyos mula pa sa pasimula para sa kaligtasan “sa pamamagitan ng pagpapabanal ng Espiritu at pananampalataya sa katotohanan” (2 Tesalonica 2:13). Mababasa natin sa Roma 8:29, “Ang mga nakilala Niya nang una pa, ay itinalaga rin Niya na maging katulad ng

larawan ng Kanyang Anak.” Habang tinatanaw ng Diyos ang lahat ng panahon, nakilala na Niya nang una pa ang lahat ng magtitiwala sa Panginoong Jesu-Cristo, at pinili Niya sila upang maging katulad ni Cristo. Kung ikaw ay mananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo, hindi mo kailangang mag-alala kailanman tungkol sa pagkakahirang sa iyo. Ang mismong katotohanan na ikaw ay mananampalataya, tinubos ni Cristo, ay nagbibigay sa iyo ng katiyakan na kabilang ka sa mga hinirang ng Diyos.

Pansinin na pinili ka ng Diyos “sa *kaligtasan* sa pamamagitan ng *pagpapabanal*” (idinagdag ang *italiko*). Ibig sabihin, ginising tayo upang maunawaan ang ating kalagayang ligaw at ang ating pangangailangan ng Tagapagligtas sa pamamagitan ng tuwirang gawa ng Espiritu Santo, at sa gayon ay naakay tayong magtiwala sa Panginoong Jesu-Cristo. Ang pagpapabanal ng Espiritu ay ang unang gawa ng Diyos sa kaluluwa, at pagkatapos, kapag sumampalataya tayo sa Ebanghelyo, nagkakaroon tayo ng katiyakan ng kaligtasan.

Sinabi ni Pablo sa mga taga-Roma na siya ay lingkod ng Diyos sa mga bansa upang “ang paghahandog ng mga Hentil ay maging kalugud-lugod, palibhasa’y pinabanal ng Espiritu Santo” (Roma 15:16). Maaaring ipangaral ng isang tao ang Salita nang may malaking kalayaan at kapangyarihan, pero malibang ilapat ng Espiritu Santo ang Salita sa mga puso, liwanagan ang mga isip, at gambalain ang budhi ng mga nakikinig, hindi kailanman makapagpapabalik-loob ng kahit isang tao ang kanyang pangangaral.

Tayong mga ligtas ay makalilingon at maaalala kung paano nagsimula ang gawa ng Espiritu Santo sa ating kaluluwa. Naaalala natin ang panahong bahagi lamang tayo ng

sanlibutang nakapaligid sa atin, at pagkatapos ay dumating ang isang paggising. Marahil noong una ay hindi natin maunawaan kung ano ang nangyayari sa atin. Naging malungkot tayo at hindi nasisiyahan; may hinangad tayong hindi pa natin kailanman nakilala; namulat tayo sa ating pagiging makasalanan at sa ating pagkakasala; at dumaing tayo sa ating puso para sa paglilinis at kadalisan—iyon ang pagpapabanal ng Espiritu Santo.

May magandang larawan ng pagpapabanal na ito sa Genesis 1:1-2. Mababasa natin sa unang talata, “Nang pasimula ay nilikha ng Diyos ang langit at ang lupa.” Ang paglikhang iyon, ayon sa natututuhan natin sa Isaias 45, ay lubos na ganap, gaya ng lahat ng nagmumula sa kamay ng Diyos. Pero sa Genesis 1:2 ay mababasa natin, “Ang lupa ay walang anyo, at walang laman.” Naniniwala ang karamihan sa mga dalubhasa sa Hebreo na mas mabuting salin ang, “Ang lupa ay naging walang anyo, at walang laman.” Kung may kinalaman man o wala ang pagbabagong ito mula sa kaganapan tungo sa kawalan ng anyo sa pagbagsak ng mga anghel, hindi natin matiyak, pero alam nating isang napakalaking sakuna ang naganap at ang lupa ay nalubog sa kaguluhan.

“At ang kadiliman ay nasa ibabaw ng kalaliman.” Madilim at mapanglaw ang tanawin, pero pagkatapos, “ang Espiritu ng Diyos ay kumikilos sa ibabaw ng tubig.” Ang salitang isinaling “kumikilos” ay ginagamit kung minsan upang ilarawan ang inahing manok na lumilimlim sa kanyang pugad, kaya masasabi nating “ang Espiritu ng Diyos ay *lumilimlim* sa ibabaw ng tubig.” Ang inahing lumilimlim, bagaman mukhang tahimik at hindi gumagalaw, ay talagang patuloy na kumikilos. Nanginginig ang bawat kalamnan nito, at ito ang lumilikha ng

init na kailangan upang mapisa ang mga itlog. Kaya nakikita natin ang Espiritu Santo na kumikilos—lumilimlim—sa ibabaw ng tiwangwang na tubig bilang paghahanda sa muling pag-aayos ng lupa upang gawin itong angkop na tirahan ng tao.

Ang Espiritu Santo ring iyon na pinagpala ang lumilimlim sa taong nagkasala—ibig sabihin, ginagawa Niya ang Kanyang gawaing nagpapabanal sa puso ng makasalanang—at pagkatapos, kapag pumasok ang liwanag, naliligtas ang kaluluwa. “Sinabi ng Diyos, Magkaroon ng liwanag: at nagkaroon ng liwanag” (Genesis 1:3). Ito ang pasimula ng bagong kaayusan. Sinasabi sa atin ng Awit 119:130, “Ang pagpasok ng Iyong mga salita ay nagbibigay ng liwanag,” pero walang taong nakakakita ng liwanag hangga’t hindi siya ginigising ng Espiritu Santo mula sa kanyang pagkakatulog.

Kaya gaya ng sinasabi sa atin ng 2 Tesalonica 2:13, pinili tayo “sa kaligtasan sa pamamagitan ng pagpapabanal ng Espiritu at pananampalataya sa katotohanan.” Sinasabi ng 1 Pedro 1:2 tungkol sa mga hinirang na ang pagpapabanal ng Espiritu ang umaakay sa kanila sa pagsunod ng pananampalataya, na nagdadala sa kanila sa “pagwiwisik ng dugo ni Jesu-Cristo.” Kapag tayo, gaya ng Israel noong gabi ng Paskuwa, ay pumuwesto sa pananampalataya sa ilalim ng dugong iyon na iwinisik, lubos tayong ligtas, sapagkat sinabi ni Jehova, “Kapag nakita Ko ang dugo, lalampasan Ko kayo” (Exodo 12:13).

Isa pang bahagi ng Bagong Tipan na bumabanggit sa pagpapabanal ng Espiritu ay ang 1 Corinto 6:9-11. Doon ay inilista ni Pablo ang ilang masasamang uri ng tao (kasama ang ilang napakasama at napakarumi kaya halos ayaw ko na silang banggitin), at pagkatapos ay idinagdag niya, “Ganyan ang ilan sa inyo: pero kayo ay hinugasan, kayo ay pinabanal, kayo ay

inaring-ganap sa pangalan ng Panginoong Jesus, at sa pamamagitan ng Espiritu ng ating Diyos.” Ang ilan sa mga taga-Corinto ay namuhay nang masama, pero sila ay hinugasan sa paglalapat ng Salita ng Diyos, pinabanal ng Espiritu Santo, at inaring-ganap sa pangalan ng Panginoong Jesus. Ito ang pagkakasunod-sunod sa Kasulatan: Ang Salita ng Diyos ay ipinapahayag, naririnig, o binabasa. Ang Espiritu ng Diyos ay nagpapabanal—sinusumbatan Niya ang makasalanan, dinadala siya sa puntong nais na niyang maligtas at handa na siyang tanggapin si Cristo. Sa pagsampalataya sa Ebanghelyo, ang makasalanan ay inaaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya.

Hayaan ninyong magbigay ako ng payo sa mga nagsisikap makahikayat ng mga kaluluwa: Huwag ninyong madaliin ang mga tao na ipahayag si Cristo. Huwag ninyong pilitin silang sabihing sila ay ligtas na. Alamin ninyo kung may tunay na pagkadama ng kasalanan. Alamin ninyo kung ginising na sila ng Espiritu ng Diyos.

Ang dahilan kung bakit napakaraming tao ang nagpapahayag ng pagka-Cristiano sa mga pulong ng muling pagbuhay at hindi nagtatagal ay bumabalik sa dati nilang pamumuhay ay dahil walang tunay na gawa ng Diyos sa kanilang kaluluwa. Hindi pa sila kailanman pinabanal ng Espiritu Santo; hindi pa nila kailanman naranasan ang pagsumbat ng Diyos. Una, kailangang magising ang mga tao upang makita ang kanilang pangangailangan kay Cristo; saka maibibigay sa kanila ang Ebanghelyo. Iyan ang kaayusan ng Diyos. Ang pagpapabanal ng Espiritu ang umaakay sa “pananampalataya sa katotohanan.”

Kapag ang mga tao ay sumampalataya sa mensahe ng Ebanghelyo, makatitiyak sila na balang araw ay makababahagi

sila sa kaluwalhatian ng ating Panginoong Jesu-Cristo: “Tinawag Niya kayo sa pamamagitan ng aming Ebanghelyo, upang makamtan ang kaluwalhatian ng ating Panginoong Jesu-Cristo” (2 Tesalonica 2:14). Ito ang layunin kung bakit ipinadadala ng Diyos ang Kanyang Ebanghelyo sa sanlibutan.

Kapag ang mga tao ay tunay na ipinanganak na muli, magpapatuloy sila sa buhay-Cristiano. Marami tayong naririnig tungkol sa mga tumalikod o umurong, pero may isang nagsabi nang tama na marami sa mga tinatawag na umurong ay hindi naman talaga kailanman sumulong; hindi pa sila kailanman ipinanganak na muli. Sa Filipos 1:6 ay mababasa natin, “Siya na nagpasimula ng mabuting gawa sa inyo ay tatapusin ito hanggang sa araw ni Jesu-Cristo.”

Nakinig ang mga taga-Tesalonica sa apostol at tinanggap din nila ang kanyang isinulat na salita, at sa 2 Tesalonica 2:15 ay pinayuhan silang huwag hayaang ilihis sila ng anuman mula sa katotohanang ipinahayag sa kanila. “Kaya nga, mga kapatid,” isinulat ni Pablo, “magpakatatag kayo, at panghawakan ninyo ang mga turong itinuro sa inyo, maging sa salita, o sa aming sulat.” Huwag ninyong maling unawain ang sinabi ng apostol. Hindi siya nagdagdag ng mga tradisyon ng tao sa Salita ng Panginoon. Pero tinuruan niya ang mga taga-Tesalonica ng ilang katotohanan sa pamamagitan ng bibig, at hinimok niya silang panatilihin ang mga turong ito pati na ang mga isinulat na niya.

Ngayon ay wala na tayong mga apostol na kinasihan na nagpapahayag ng Salita; wala nang naiiwan sa atin kundi ang nakasulat na Salita. Hindi natin kailangan ang mga tradisyon, sapagkat nasa atin na ang buong Kasulatan. Gaya ng sinasabi sa atin ng 2 Timoteo 3:16-17, “Ang lahat ng Kasulatan ay

kinasihan ng Diyos, at mapapakinabangan sa pagtuturo, sa pagsaway, sa pagtutuwid, sa pagsasanay sa katuwiran: upang ang tao ng Diyos ay maging ganap, lubos na handa sa bawat mabuting gawa.”

Noong ang ating Panginoon ay nasa lupa, sinabi Niya sa mga eskriba at mga Pariseo na pinawalang-bisa nila “ang salita ng Diyos” dahil sa kanilang mga tradisyon (Marcos 7:13). May mga tao ngayon na nagdagdag ng napakaraming tradisyon ng tao sa Salita at lubusang nilito ang kanilang mga tagasunod. Pero ang mga nagpaparangal sa Kasulatan ay hindi nangangailangan ng mga tradisyon ng tao.

Sa pagtatapos ng 2 Tesalonica 2, isinulat ni Pablo ang tungkol sa mga kaloob ng Diyos na “walang hanggang kaaliwan at mabuting pag-asa” (2:16). Ang ating kaaliwan ay magpapatuloy sa buong walang hanggan. Ang ating pag-asa ay hindi kailanman mabibigo. Isinulat din ng apostol ang tungkol sa mga mananampalatayang pinatatatag “sa bawat mabuting salita at gawa” (2:17). Hindi tayo naligtas dahil sa mabubuting gawa o sa anumang pagsisikap o pag-uugali natin. Pero dahil tayo ay naligtas “sa pamamagitan ng pagpapabanal ng Espiritu at pananampalataya sa katotohanan,” may pananagutan tayong magpatuloy sa mabubuting gawa. Sa gayon ay pinagaganda natin ang Ebanghelyo ni Cristo.

2 Tesalonica, Kabanata 3: Ang Pagka-Cristiano sa Pamumuhay

Limang Paksa (2 Tesalonica 3:1-5)

Sa limang talatang ito, nais itanim ng apostol sa puso ng mga batang Cristiano sa Tesalonica—at sa bawat isa sa atin—ang ilang kaisipan tungkol sa limang paksang ito.

1. *Pagkamapanalanginin.* Sa talata 1, hiniling sa mga taga-Tesalonica na alalahanin sa panalangin ang sumulat ng liham na ito. Siya ang pinakadakilang ebanghelista, misyonero at guro ng Salita na nakilala kailanman ng iglesia ng Diyos, pero nadama pa rin niyang kailangan niya ang mga panalangin ng mga bagong mananampalatayang ito para lalo niyang matupad ang kanyang ministryo.

Gaano kadalas mo bang ipinapanalangin ang mga tinawag para ipangaral ang Salita sa iba? Kapag nag-iisa ka sa harap ng Diyos, naaalala mo bang ipanalangin ang mga katulong na pastol ni Cristo na nagsisikap mag-alaga sa Kanyang kawan? Ipinapanalangin mo ba ang mga misyonerong humayo sa malalayong lugar para sa Panginoong Jesus? Naaalala mo ba ang mga naglilingkod dito sa sariling bayan—kadalasan sa mahihirap na lugar na kakaunti ang nagpapasigla at nagpapalakas ng loob? Maraming anak ng Diyos ang hindi makapangaral, hindi makapagturo, o hindi makapunta sa ibang bansa para dalhin ang Salita sa malalayong lupain; pero lahat ay makapanalangin.

Minsan may nagsasabi sa akin, “Hindi ko alam kung ano ang dapat kong ipanalangin. Pagluhod ko, balak kong magtagal sa panalangin, pero ilang saglit lang ay nasabi ko na ang lahat ng

nasa puso ko at parang wala na akong maipanalangin pa.” Kung ganito ang karanasan mo, bakit hindi ka muna tumahimik sa harap ng Diyos sa ganoong sandali, at hilingin sa Kanya na ipaalala sa iyo ang mga nangangaral at nagtuturo ng Salita? Pagkatapos, habang naaalala mo sila, banggitin mo sila isa-isa sa Diyos. Ipanalangin mong sila’y patatagin at ilayo sa panghihina ng loob. Wala nang mas nangangailangan ng panalangin kaysa sa mga nagpapasan ng bigat at init ng maghapon sa matinding labanan para sa katuwiran.

Ipinangaral ni Pablo ang Ebanghelyo sa mga taga-Tesalonica, at hiniling niya sa kanila na ipanalangin ang pagpapala habang siya at ang kanyang mga kasama ay pumupunta sa ibang lugar para magpatotoo. Kung paanong ipinanalangin ng mga taga-Tesalonica si Pablo, ang mga mananampalataya ngayon ay maaari ring makipagtulungan sa mga naglilingkod sa harap ng publiko. At kapag humarap na tayong lahat sa Hukuman ni Cristo, at ibinigay na ng Panginoon ang mga gantimpala para sa tapat na paglilingkod, titiyakin Niyang mabibigyan ng pagkilala hindi lang ang mga nangaral ng Salita, kundi pati na rin ang mga umalalay sa Kanyang mga lingkod sa pamamagitan ng panalangin.

Baka hindi ka akma para pumunta sa larangan ng misyon, pero habang nananatili ka sa bahay at nagbibigay mula sa iyong kabuhayan para tumulong sa pagsuporta sa isang misyonero sa Africa, China, South America, o sa isang malayong isla, magkakaroon ka ng malaking bahagi sa kanyang ministryo. Baka hindi ka kailanman tatayo sa pulpito para ipangaral ang Salita, pero sa pamamagitan ng iyong mga panalangin at pamamagitan ay maaalalayan mo ang mga gumagawa nito.

Tiyak ako rito: kung mas ipapanalangin natin ang mga mensahero ng Diyos, mas kaunti ang ating pamimintas sa kanila. May mga taong laging naghahanap ng mali sa mga lingkod ni Cristo. Sa tingin ng mga mapamintas na ito, hindi kailanman ginagawa nang tama ng Kanyang mga mensahero ang anuman. Kung madalas magsalita ang isa tungkol sa kasalanan, masyado raw siyang mabagsik; kung mas marami naman ang sinasabi niya tungkol sa aliw at kaginhawahang nasa kay Cristo, masyado raw siyang malambot. Kung lalo siyang nagsasalita sa mga hindi pa ligtas, pinababayaan daw niya ang mga banal; kung lalo naman niyang kinakausap ang mga Cristiano, pinababayaan daw niya ang pag-eebanghelyo. Madaling madala sa ugaling pamimintas. Pero kapag inaalalayan natin sa panalangin ang mga lingkod ng Diyos, napapalitan ang diwa ng pamimintas ng diwa ng mapagmahal na pagtulong.

2. *Pag-iingat.* Dahil nalalantad ang apostol at ang kanyang mga kasama sa malalaking panganib, sinabi niya, “Ipanalangin ninyo kami...upang kami’y maligtas sa mga taong walang katwiran at masasama: sapagkat hindi lahat ng tao ay may pananampalataya” (2 Tesalonica 3:1-2).

Malungkot na katotohanan na may mga taong hindi kailanman maniniwala, gaano man kalinaw at kagiliw ipangaral ang Ebanghelyo. Marami ang walang pananampalataya dahil isinara nila ang kanilang puso at isip sa Salita ng Diyos. Sabi ng ilan, “Paulit-ulit ko nang narinig ang mensahe ng Ebanghelyo at hindi ko mapaniwalaan ang Biblia; hindi ko mapaniwalaan na si Cristo ay ipinanganak ng isang birhen; hindi ko mapaniwalaan na Siya ang Anak ng Diyos; hindi ko mapaniwalaan na Siya’y muling nabuhay sa katawan mula sa mga patay; hindi ko

mapaniwalaan na Siya'y umakyat sa Langit; hindi ko mapaniwalaan na Siya'y babalik." Masasabi ko sa iyo kung bakit hindi sila makapaniwala. Hindi sila makapaniwala dahil wala silang pagnanais na makalaya sa kanilang mga kasalanan. Ninanamnam nila ang kasalanan na parang matamis na subo sa ilalim ng kanilang dila, at hangga't mas mahalaga sa kanila ang kanilang kasalanan kaysa sa isang lugar sa Langit, hindi sila kailanman makapaniwala. Ganito ang mga taong inilarawan ng apostol na "mga taong walang katwiran at masasama."

Makatwiran ang Ebanghelyo ng Diyos. Sabi Niya, "Halikayo ngayon, at tayo'y magmatuwiran, sabi ng Panginoon: bagaman ang inyong mga kasalanan ay maging mapula, ang mga ito'y magiging kasimputi ng niyebe; bagaman ang mga ito'y maging pula na gaya ng matingkad na pula, ang mga ito'y magiging gaya ng lana" (Isaias 1:18). Nais Niyang makipagmatwiranan sa mga tao; nais Niyang maupo sila at pag-isipang mabuti ang mga dakila at walang hanggang katotohanang inihahayag sa Kanyang Salita. Sa 1 Corinto 10:15 sinabi ni Pablo, "Ako'y nagsasalita na gaya sa mga taong marunong; hatulan ninyo ang aking sinasabi." Nais ng apostol na gamitin ng mga taga-Corinto ang kanilang isip habang tinitimbang nila ang kanyang sinabi; nais niyang pag-isipan nila itong mabuti.

May mga taong hindi kailanman magninilay sa mga katotohanan ng Kasulatan dahil buo na ang loob nilang huwag maniwala. Ayaw nilang mapalaya sa kanilang masasamang bisyo; kaya sila'y walang katwiran at tinatanggihan nila ang Ebanghelyo. Ang kawalan ng katwiran mismo ay kasamaan. Sabi ng Diyos, "Iwan ng masama ang kanyang lakad, at ng liko ang kanyang mga pag-iisip: at manumbalik siya sa Panginoon, at Siya'y mahahabag sa kanya; at sa ating Diyos, sapagkat Siya'y

magpapatawad nang sagana” (Isaias 55:7). Pero kung walang pagnanais ang mga tao na talikuran ang kanilang mga kasalanan at mapalaya sa kanilang kalikuan, hindi Niya sila pipilitin. Iniuutos ng Diyos sa lahat ng tao na magsisi, at kung tatanggi sila, kailangan Niya silang harapin sa paghatol.

“Mga taong walang katwiran at masasama... walang pananampalataya.” May ilang nabagabag sa mga salitang ito, na maling ipinaliwanag na para bang hindi raw nagbibigay ang Diyos ng pananampalataya sa lahat, kaya may ilang tao raw na hindi talaga makapaniwala.

Sabi ng Kasulatan, “Sa biyaya kayo’y naligtas sa pamamagitan ng pananampalataya; at ito’y hindi sa inyong sarili: ito’y kaloob ng Diyos” (Efeso 2:8). Sa madaling salita, ang mismong pananampalataya na nagliligtas sa atin ay kaloob ng Diyos. May isang pananaw na kung hindi ibinibigay ng Diyos ang kaloob na ito sa ilang tao, hindi sila makapaniwala at kaya hindi sila dapat panagutin sa pagkawala ng kanilang kaluluwa. Pero mali ang paliwanag na iyan, dahil sinasabi rin ng Kasulatan, “Ang pananampalataya ay nanggagaling sa pakikinig, at ang pakikinig ay sa salita ng Diyos” (Roma 10:17). Kapag pinakinggan ng mga tao ang tinig ng Diyos at nais nilang mapalaya sa kanilang mga kasalanan, sumisibol ang pananampalataya sa kanilang kaluluwa at sila’y nagiging kaya nang manampalataya kay Cristo at maligtas. Pero kapag sadyang tinatanggihan ng mga tao ang Salita ng Diyos at nagpapatuloy sila sa kanilang pagkamakasalanan, nabibilang sila sa mga “walang pananampalataya.” Wala silang pananampalataya dahil ayaw nilang pakinggan ang mensahe.

3. *Pag-iingat ng Diyos.* May napakagandang pangako sa 2 Tesalonica 3:3: “Ang Panginoon ay tapat, na magpapatatag sa

inyo, at mag-iingat sa inyo sa masama.” Ang pangako ay para sa mga batang Cristiano—at pati na rin sa matatagal na— pero dito, lalo na ang mga batang mananampalataya sa Tesalonica ang nasa isip ni Pablo. Malapit sila sa kanyang puso. Alam niyang nalalantad sila sa lahat ng uri ng panganib; alam niyang gagawin ni Satanang ang lahat para ilayo sila sa kasimplehan ng Ebanghelyo ni Cristo. Ipinanalangin sila ni Pablo, kung paanong hiniling din niya sa kanila na ipanalangin siya. May tiwala siya sa katapatan ng Diyos.

Tapat ang Diyos! Nagbibigay Siya ng buhay na walang hanggan sa lahat ng sumasampalataya sa Kanya at nangako Siya, “Sila’y hindi mapapahamak kailanman, at sinuman ay hindi makaaagaw sa kanila sa aking kamay” (Juan 10:28). Walang anumang “makapaghihiwalay sa atin sa pag-ibig ni Cristo” (Roma 8:35). Ang buhay na tinatanggap ng mananampalataya ay hindi may kondisyon, kundi walang hanggan—kaya ang buhay na iyon ay hindi kailanman mawawala. Ang mga nag-iisip nang iba ay nagpapakitang hindi nila kailanman naunawaan ang kahulugan ng kaligtasan sa dalisay na biyaya. Iniisip pa rin nila na ang kabutihan ng tao ay kondisyon para sa huling kaligtasan. Ito ang pinakaubod ng teolohiya ng Romano Katoliko, pero maraming Protestante ang hindi pa kailanman napalaya rito.

Ang Cristianong naturuan nang mabuti ay hindi umaasa sa anumang inaakala niyang sariling katapatan, kundi sa katapatan ng Diyos, na ang mga kaloob at pagtawag ay “walang pagsisisi” (Roma 11:29). Maaasahan Siyang magpapatatag sa atin at mag-iingat sa atin sa lahat ng masama habang nagsisikap tayong lumakad sa pagsunod sa Kanyang inihayag na kalooban. Kung minsan ay madulas ang ating paa dahil sa pagtitiwala sa

sarili o kakulangan sa panalangin—tulad ni Pedro sa bulwagan ng punong saserdote—alam Niya kung paano panumbalikin ang ating kaluluwa at ibalik tayo sa landas ng pagsunod.

4. *Pagtitiyaga*. May tiwala ang apostol sa mga banal (tingnan ang 2 Tesalonica 3:4). Sila’y sumampalataya kay Cristo at si Pablo naman ay naniwala sa kanila. Alam ni Pablo na ligtas ang mga nagtiwala kay Cristo, at inaasahan niyang makita silang magtatagumpay sa huli. Huwag tayong masanay na maliitin at hindi unawain ang bayan ng Diyos. Alam kong maraming mahal na anak ng Diyos ang masigasig nang ilang panahon at pagkatapos ay parang naglalaho ang kanilang sigla habang napapalayo sila sa kanilang unang pag-ibig. Pero ang katotohanang nananahan sa kanila ang Espiritu ng Diyos ay matibay na dahilan para magtiwalang sila’y maibabalik; darating din sila sa wakas sa landas ng pagpapasakop sa kalooban ng Panginoon.

5. *Pagtitiis*. Ay, gaano natin kailangan ang pagtitiis na binabanggit sa 2 Tesalonica 3:5! Mas magandang salin ng talata ang ganito: “Ituon nawa ng Panginoon ang inyong mga puso sa pag-ibig ng Diyos, at sa *pagtitiis* ni Cristo.”

Nakikita natin ang larawan ng pagtitiis ni Cristo sa Santiago 5:7: “Kaya nga mangagtiis kayo, mga kapatid, hanggang sa pagdating ng Panginoon. Narito, hinihintay ng magsasaka ang mahalagang bunga ng lupa, at matiyagang naghihintay dito, hanggang sa tanggapin nito ang maaga at huling ulan.”

Gayundin, ang banal na Magsasaka ay nakaupo sa kanan ng Diyos sa Langit, at hinihintay Niya ang “mahalagang bunga ng lupa.” Ibig sabihin, naghihintay Siya hanggang maligtas ang huling kaluluwa para mabuo ang katawan ni Cristo. Saka ang Taong Mapagtiis, na naghihintay sa loob ng lahat ng siglong ito

(ayon sa pagbilang natin ng panahon dito sa lupa), ay tatayo mula sa trono at “bababa mula sa langit na may sigaw, may tinig ng arkanghel, at may pakakak ng Diyos: at ang mga patay kay Cristo ay unang mangabubuhay na muli: Pagkatapos tayong mga buháy na nangatitira ay aagawing kasama nila sa mga alapaap, upang salubungin ang Panginoon sa hangin: at sa ganito’y sasa Panginoon tayo magpakailanman” (1 Tesalonica 4:16-17).

Kailangan natin ng pagtitiis habang hinihintay natin Siya. Ang pagtitiis na ito ay nakasandig sa ating pagkaunawa sa di-nagbabagong pag-ibig ng ating Amang nasa langit, kaya isinulat ni Pablo, “Ituon nawa ng Panginoon ang inyong mga puso sa pag-ibig ng Diyos” (2 Tesalonica 3:5). Ano ang ibig niyang sabihin?

Sa Judas 21 makikita natin ang kahawig na kaisipan: “Ingatan ninyo ang inyong sarili sa pag-ibig ng Diyos.” Ano ang ibig sabihin ni Judas? Paano natin maiingatan ang ating sarili sa pag-ibig ng Diyos? Tayo ba ang may pananagutang panatilihin ang pag-ibig ng Diyos sa atin? Hindi, dahil sabi Niya, “Inibig kita ng walang hanggang pag-ibig” (Jeremias 31:3). Ang ibig bang sabihin ni Judas ay dapat tayong patuloy na umibig sa Diyos? Hindi, dahil sabi ng 1 Juan 4:19, “Tayo’y umiibig sa Kanya, sapagkat Siya’y unang umibig sa atin.”

Baka makatulong ang halimbawang ito para ipaliwanag ang ibig sabihin nina Pablo at Judas. Ipagpalagay nating nagkasakit ang anak ko at habang madilim at maulap ang panahon ay kailangan siyang manatili sa loob ng bahay. Tapos isang araw, sumikat nang maliwanag ang araw at sinabi ng doktor, “Puwede na siyang lumabas ngayon nang ilang oras, pero siguraduhin ninyong paalalahanan siyang manatili sa sikat ng

araw.” Kaya sinabi ko sa anak ko, “Anak, puwede kang lumabas at magsaya, pero sabi ng doktor, manatili ka raw sa sikat ng araw.” Tapos nagtanong ang bata, “Paano ko po mapapanatiling sumisikat ang araw?” Kaya ipinaliwanag ko, “Hindi ko sinasabing panatilihin mong sumisikat ang araw; ang sinasabi ko ay manatili ka sa sikat ng araw.” Sa palagay ko, malinaw na ipinapakita ng kuwentong ito ang ibig sabihin ng “Ingatan ninyo ang inyong sarili sa pag-ibig ng Diyos” at “Ituon nawa ng Panginoon ang inyong mga puso sa pag-ibig ng Diyos.” Dapat tayong manatili sa pagkaunawa sa Kanyang pag-ibig, sa patuloy na pagtatamasa nito.

Habang tinatamasa natin ang Kanyang pag-ibig at natututo tayong umasa rito, makapaghihintay tayo nang may pagtitiis sa araw na matatapos na ang lahat ng ating pagsubok at darating ang Panginoong Jesus para kunin tayo upang makasama Niya magpakailanman.

Babala Laban sa Katamaran (2 Tesalonica 3:6-15)

Maliwanag na ang mahalagang katotohanan ng ikalawang pagdating ng ating Panginoon ay labis na tumimo sa puso ng mga taga-Tesalonica kaya lubos nilang inaasahang babalik Siya habang buháy pa sila. Nahihinuha ko mula sa bahaging ito at sa katugmang mga talata sa unang Sulat (4:11-12) na ang ilang kaanib ng iglesia sa Tesalonica na hindi gaanong mahilig sa mabigat na trabaho ay nagsasabing, “Aba, kung malapit nang dumating ang Panginoon, ano pa ang silbi ng pagtatrabaho? Bakit hindi na lang tayo magpahinga? Hayaan nating ang mga may sapat nang naipon para sa hinaharap ay makihati sa atin. Hindi na kailangang magtrabaho.” Sinaway sila ng apostol at ipinaalala sa kanila, “Noong kami’y kasama pa ninyo, ito ang

iniutos namin sa inyo, na kung ang sinuman ay ayaw magtrabaho, ay huwag din namang kumain” (2 Tesalonica 3:10).

Iba-iba ang uri ng trabaho; maaaring sa isip o sa katawan. Pero inaasahan ang bawat tao sa mundong ito na gumawa ng anumang uri ng trabaho. Sinabi ng Diyos kay Adan, “Sa pawis ng iyong mukha ay kakain ka ng tinapay” (Genesis 3:19). Kaya ng Diyos na tustusan tayo kahit hindi tayo magtrabaho, pero baka hindi iyon makabuti sa atin. Nakikinabang ang ating katawan at isip kapag ginagamit natin ang mga kalamnan at kaisipang ibinigay sa atin ng Diyos. Napakaangkop dito ng mga linya ni Propesor Henry Van Dyke: “Ang Langit ay pinagpala ng ganap na kapahingahan, pero ang pagpapala ng Lupa ay ang pagpapagal.”

Ang mga tamad na tinutukoy ni Pablo ay basta binabalewala ang plano ng Diyos, dahil may mahalagang lugar ang tapat na paggawa sa pagka-Cristiano. Alam ng bawat Cristiano na inaasahan siyang ibigay ang kanyang pinakamahusay na paglilingkod kapalit ng sahod na tinatanggap niya. Diyos mismo ang nagtakda na tustusan ng mga tao ang kanilang sarili sa pamamagitan ng kanilang paggawa.

Kapag walang maayos na pinagkakaabalahan ang mga tao, laging may panganib na makialam sila sa mga bagay na hindi nila dapat pakialaman. Maaari silang maging pabigat at magamit ni Satanas para guluhin ang kapayapaan ng iglesia o ang kapayapaan ng mga inaasahan nilang tumustos sa kanila. Hindi gaanong nakakasakit ang dila kapag abala ang mga kamay.

Tama lang na ipakita sa tamad na ang kanyang asal ay hindi sinasang-ayunan ng kanyang mga kapwa Cristiano (2 Tesalonica 3:14). Gayunman, hindi dapat pakitunguhan nang

malupit ang ganoong tao; dapat siyang paalalahanan “na gaya ng isang kapatid” (3:15).

Pangwakas (2 Tesalonica 3:16-18)

Ang huling bahagi na may tatlong talata ay nagbibigay sa atin ng basbas at pangwakas na pagbati. Bawat tunay na Sulat na isinulat ni Pablo ay nagtatapos sa kahawig na mensahe tungkol sa biyaya. Dito isinulat niya, “Ang biyaya ng ating Panginoong Jesu-Cristo ay sumainyo nawang lahat” (3:18). Siya mismo ay naligtas sa biyaya at inaalalayan ng biyaya, kaya laging ipinagkakatiwala ng apostol ang biyayang iyon sa iba.

Tungkol sa May-akda

Si Henry Allan Ironside, isa sa pinakadakilang mangangaral ng ikadalawampung siglo, ay ipinanganak sa Toronto, Canada, noong Oktubre 14, 1876. Namuhay siya sa pananampalataya; ang kanyang mga pangangailangan sa mga mahahalagang sandali ay natugunan sa mga pinakakamangha-manghang paraan.

Bagaman hanggang elementarya lang ang kanyang pag-aaral, ang hilig niya sa pagbabasa at ang kanyang di-kapani-paniwalang matalas na memorya ang nagpakinabang sa kanyang natutuhan. Kinilala nang husto ang kanyang karunungan sa mga paaralan, kaya ginawaran siya ng Wheaton College ng honorary Litt. D. noong 1930 at ng Bob Jones University ng honorary D.D. noong 1942. Si Dr. Ironside ay itinalaga rin sa mga lupon ng maraming Bible institute, seminaryo at organisasyong Cristiano.

Nabuhay si “HAI” para mangaral, at ginawa niya ito sa buong Estados Unidos at sa ibang bansa. Ibinunyag ni E. Schuyler English, sa kanyang talambuhay ni Ironside, na noong 1948, nang si HAI ay 72 taong gulang, at sa kabila ng humihinang paningin, siya ay “nagbigay ng 569 na mensahe, bukod pa sa pakikibahagi sa marami pang ibang paraan.” Sa kanyang labingwalong taon sa Moody Memorial Church sa Chicago, ang tanging iglesyang pinastoran niya, bawat Linggo maliban sa dalawa ay may kahit isang nagpahayag ng pananampalataya kay Cristo.

Pumanaw si H. A. Ironside upang makasama ang Panginoon noong Enero 15, 1951. Sa buong ministeryo niya, sumulat siya ng mga paliwanag sa 51 aklat ng Biblia, at sa pamamagitan ng

napakalinaw niyang mga mensahe ay naakay niya ang daan-daang libong tao sa buong mundo sa pagkakilala sa Salita ng Diyos. Ang kanyang mga salita ay kasing-sariwa at kasing-makahulugan ngayon gaya noong una itong ipinangaral.

Ang opisyal na talambuhay ni Dr. Ironside, *H. A. Ironside: Ordained of the Lord*, ay mabibili sa tagapaglathala.

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.